

SORIN CERIN

POEME DE DRAGOSTE

EDITURA PACO
București 2009

All right reserved.

The distribution of this book without the written permission of SORIN CERIN , is strictly prohibited.

Copyright 2009 by SORIN CERIN

Toate drepturile rezervate autorului.

Nici o parte din această lucrare nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERIN, SORIN

Poeme de dragoste / Sorin Cerin. - București : PACO, 2009.

ISBN 978-606-8006-05-5

821.135.1-1

Revelion fără tine

Ce înseamnă dorul,
Atunci când eternitatea sufletului,
Nu se poate regăsi,
În remușcărilor surde ale acestei lumi,
Ale unor sentimente,
În care te caut mereu.
Mai mult decât pe mine,
În moartea în care m-am născut,
Mai viu ca niciodată,
Pentru tine,
Pentru cuvântul inimii tale,
Ce se vrea destin,

În blestemul meu de viață,
Primit în dar de la Dumnezeu iubirii,
De a nu fi nici măcar azi împreună,
La trecerea dintre anii,
Propriilor noastre istorii,
De a fi azi,
Fără de tine.
De aceea să nu plângi,
Fiindcă în eternitatea iubirii noastre,
Nu poate exista,
Niciodată,
Mântuirea de plâns!

31 decembrie 2008

Destin înghețat

Orice aş face mă gândesc la tine,
Fără să-mi pese,
Dacă gerul din cuvintele noastre,
E atât de persistent,
În ecoul unor sentimente înghețate,
De atât de mult dor,
De tine.
Aş vrea să te văd,
Să te am aproape,

Nu doar în amintirea unei clipe,
Pe care o sărut într-una,
Fără să înțeleg de ce
Ascunde în sufletul ei,
Atât de mult Destin înghețat,
Prea rece pentru noi?
Nu cred,
Fiindcă știu că respir prin tine,
Iar respirația inimii tale,
Topește orice îndoială,
De a fi vreodată,
Fără de noi,
Noi amândoi.
De aceea te chem și te aștept,
Până și dincolo
De nemurirea clipei,
Când trupurile ne vor fi,
Amintirea aceasta pe care o sărut eu acum.

4 ianuarie 2009

Lacrima amintirii

În noaptea visului,
De a fi eu însumi ,
Îngerul ce va dormi ,
Pentru timpul,
Lăsat în pace de Dumnezeu,
Peste speranțele dorințelor,
Ce aş putea să-ți spun,
În lumina ce a răsărit peste Destinul,

Iubirii noastre,
Decât că fiecare,
Vom fi propria sa amintire,
În lumina ce a răsărit peste Destinul,
Ce va învăța încetul cu încetul,
Să moară câte puțin,
Din el însuși,
Peste întreaga vârstă de aur,
A necuvintelor surâsului tău,
Rostite de buturuga parcului,
Pe care am stat sărutându-ne,
Clipa propriei noastre eternități,
În vara unde dansau Amintirile,
Spre a fi prinse,
De lacrima amintirii,
Ce ne va apăsa viitorul,
Mai mult ca orice pe lumea,
Sărutului din noi,
Ce ne-a pierdut pentru totdeauna,
De noi înșine.
2 ianuarie 2009

Să pleci, să mori, să te desparți

Să pleci, să mori, sa te desparți,
Atât de dincolo,
De tine însuși,
Încât sa uiți totul,
Chiar și lacrima,
Ce nu poate dormi niciodată,
Știind că moartea,

Te trece dincolo de visul,
Marii noastre iubiri,
Dincolo de Timpul,
În care transparența cristalină,
A tot ceea ce însemna cândva,
Speranță, fericire, împlinire,
Se va scurge singură,
Pe obrazul ramas nesărutat,
Al unei Amintiri,
Dintr-o vară cu noi.

Aș putea să nu mai știu nimic,
De ziua când ne-am întâlnit,
Sub mantia acelei clipe fermecate,
A eternității din noi?

Nu știu dacă îmi voi aminti,
De soarele zilei mele de naștere,
Răsărit pentru,
Iubirea noastră,
Pe cerul cu nume de viață,
Fiindcă voi dormi,
Mai adânc decât propriul meu suflet,
Pierdut în surâsul tău,
Atât de divin,
Ce dă sensul acestei lumi,
Care se sfârșește,
Odată cu bățile,
Inimii mele pentru tine.

Voi dormi cu speranța,
Că mă voi trezi,
Într-o lume a privirii tale,
Unde astrul luminii,
Va fi sufletul tău,

Ce va străluci ,
Peste cuvântul Iubire,
În care ne-am ascuns de Timp,
În existența aceasta a visului,
Plin de deșertăciune,
Ce nu poate înțelege moartea.

2 ianuarie 2009

Niciodată

Niciodată,
Nu ar mai ninge,
Cu zbuciumul valurilor,

Din bătăile inimilor noastre,
Dacă nu ai fi tu,
Îngerul cuvântului,
Destin.

Niciodată,
Infinitul nu ar mai fi prins,
În grațiile surâsului tău,
Devenind un soare al nemuririi,
Îmbrățișărilor noastre,
Dacă nu ai fi tu,
Speranța a tot ceea ce dă sens,
Vieții.

Niciodată,
Visul iubirii nu ar fi scăpat,
De zorii care-i ucid,
Eternitatea propriei sale amintiri,
Îngenunchind în fața Timpului,
Dacă nu ai fi tu,
Șansa prin care iubirea eternă,
Zâmbește morții,
Sfidând tot ce e trecător.

Niciodată,
Răsăritul inimii mele,
Nu ar fi mai aprins,
Ca-n nemurirea acestei zile,
De flacăra ce arde orice întrebare,
Dacă nu ai fi tu,
Fără să -mi pot explica,
De ce totul devine inutil,
În afara istoriei iubirii noastre.

Pasiune

Știam că ești steaua dorului meu,
A cărei nemurire,
Este lumina zâmbetului,
Din dorința ta,
Ce traversează etern,

Dimensiunile iubirii,
Fără de timpii gândurilor de murire,
Sau spațiile cuvintelor de despărțire,
Spre miracolul,
Unde răsăritul sufletelor,
Îmbrățișează la nesfârșit,
Pasiunea.

Cred în raza de speranță,
Scursă prin șanțurile palmii,
Fiecărui cuvânt al șoaptelor tale,
De iubire,
Știind că și sentimentele curg,
Spre împlinirea destinului,
Venit din neantul,
De dinainte de a ne naște,
Și de după viață.
Unde te voi regăsi,
Strălucindu-mi,
Întunericul hazardului,
În care mi-aș fi pierdut,
Întreaga ființă,
Dacă nu ai fi fost tu,
Astrul răsărit,
În zorii destinului meu
Cu nume de,
Pasiune.

Alături

Ce aș putea să-ți spun,
În acest vis al vieții,

Uitat până și de Dumnezeu,
În inima furtunii,
Din sufletele noastre,
Care se iubesc,
Și răvășesc totul,
În jurul gândurilor,
Ascunse unul într-altul,
De atât de multă simțire,
Pierdută de Dumnezeu iubirii din noi,
Pentru a-și regăsi propria sa sfințenie,
În zâmbetul tău,
Atunci când naufragiezi,
În infinitatea sufletului meu,
Căutând cu disperare,
Portul unei speranțe,
În care se ne regăsim,
Nedespărțiți,
Pentru totdeauna.

Încotro ar putea rătăci,
Destinul iubirii noastre,
Dacă nu în privirile,
Dorințelor de a fi împreună,
Chiar și peste infinitatea de ani,
Care vor să ne despartă,
De fărâma noastră de eternitate,
Ascunsă în trupul unei singure clipe,
Din cuvântul cu nume de iubire,
Pe care l-am exclamat,
Alături, împreună, deodată,
Ca și cum ar fi înțeleș,
Până și Destinul,
Că nici infinitul Timpului,
Nu ne va putea despărți vreodată,
De eternitatea noastră.

Trecerea dintre ani

Mi-aș da,
Până și steaua nașterii mele,
Pentru a străluci,
În părul speranțelor tale,
De a deveni amândoi,
Același suflet al unui destin,
Care să înțeleagă,
Trecerea dintre ani,
Atât de absurdă,
A timpului privirii tale,
Din cuvântul unei vieți,
Cu nume de iubire.

Aș înțelege,
Până și visul trezit ,
Din somnul acestei vieți,
Cu nume de trecere,
Al tuturor suspinelor,
Dacă nu ai fi tu,
Mai departe de mine,
Cu o clipă,
A unei nașteri,
De viitoare moarte.

De aceea îmi doresc,
Să fi eterna diademă,
De eternitate,
Din sufletul iubirii mele,
Ce nu va înțelege niciodată,
Trecerea dintre anii,
Din ce în ce mai grei,
Ai cuvântului iubirii noastre,
Acela de a fi:Eterni,
Împreună.

Regina florilor

Câte flori se vor ofili,
Până când am să pot fi alături,
De respirația Destinului tău,
De dincolo de această lume,
Înveșmântați de dor,
Unde am să zbor,
Peste toate petalele de trandafiri,
Presate și ascunse de eternitate,
În cartea mării noastre iubiri,
Unde nu vor mai fi duse,
De vântul acestei lumi,
Cu inimă de toamnă târzie,
Al atâtor și atâtor speranțe,
Mereu,
Spre același nicăieri,
Absurd,
Și niciodată,
Absolut,
Din această existență,
Atât de rece și depărtată,
Până și cu propria ei simțire,
Timpul,
De inima sufletului iubirii noastre,
Ce nu poate să înțeleagă,
Că doar tu,
Cu petala zâmbetului tău,
Ești regina eternă a florilor,
Din inima mea,
Care nu poate ofili,
Niciodată.

Tu ești,

Tu ești Lumina Divină a inimii mele,
Ce-mi luminează întunericul sufletului,
Pierdut în Destinul,
Acestei lumi muritoare,
Din cuvântul Lui Dumnezeu.

Tu ești dorul prin care-mi amintesc,
Eternitatea sufletului meu,
Mântuit în catedrala privirii tale,
La focul sacru al iubirii,
Unde L-am descoperit pe Dumnezeu,
Prin tine.

Tu ești eternitatea speranței mele,
Prin care întreaga lume devine,
Perfecțiunea dorită de Dumnezeu,
Dar și de atâtea și atâtea orizonturi,
Ale dorințelor ce au apus,
Cu fiecare zi a cuvintelor pierdute,
Din sufletul unor posibile iubiri,
Ce nu s-au împlinit,
Sfidând până și Destinul.

De aceea pentru mine ești totul,
Ești sensul acestei lumi.

Spune-mi

Spune-mi încotro ni se îndreaptă,
Destinul ascuns,
De la rădăcina smulsă,
Din privirea ta,
A unui sentiment,
Uitat până și de timp,
În clipa care plutește,
Peste Apa nemuririi,
De unde se aude,
Cântul surd de lebădă,
Al iubirii noastre.

Spune-mi de ce plâng norii,
Cu lacrimile orizontului,
Magicului cuvânt iubire,
Peste fruntea inimii tale,
Plină de sudoarea cuvântului,
Dor,
Ce ar vrea să o înțeleagă,
De n-ar fi depărtarea necuprinsului,
Cer al clipei,
Ce aduce moartea,
Despărțindu-ne,
De noi înșine,
Atunci când uităm,
Să mai iubim.

Zori fără amurg

Știam,
Că ești floarea destinului meu,
Ce strălucește,
La fereastra iubirii,
În zorii fără de amurg,
Ai visului,
De a fi nedespărțiți.

Uitasem,
Că orice floare,
Are petalele propriei sale muriri,
Care se vor ofili,
Odată și odată,
În vârtoarea fără de întoarcere,
A ceea ce numim viață.

Atunci,
Am rupt petala unei clipe,
Și am așternut-o,
În eternitatea sufletului meu,
Unde nu pot ajunge niciodată,
Zorii muririi,
În care se spală vremea,
Trecutelor iubiri.

Vară trecută

Alături de ninsoarea,
Speranțelor noastre,
Va fi mereu frigul iubirii,
Adus pe aripile frânte ale vântului,
Ce nu vrea să înțeleagă,
Că vara trecută va rămâne,
O minunată amintire,
În gara vieții unei Întâmplări,
De a ne regăsi,
Propriile noastre eternități,
Unde nu vor mai opri niciodată,
Îmbrățișările noastre,
Mai trecute decât,
Acel demult al Vremii,
În care naufragiem,
Căutând viitorul,
Care ne va aduce, vrând nevrând,
Moartea.

Destin cu tine

Oricât de amăgitoare ar fi existența,
Va crede în absolutul cuvântului tău,
De a fi propriul meu sine.

Atât de departe cât poate fi inima ta,
Am să încerc să o ating cu șoaptele,
De a fi ziua vieții mele.

Fără un Destin al privirii tale,
Mă simt la fel de străin de imaginea ta,
Ca și înainte de nașterea iubirii.

Pot oare să ating mântuirea propriului meu păcat,
De a fi neînțelesul morții,
Alături de tine?

Singur

Sunt singur,
Atât de singur,
Încât aud ecoul morții râzând.

Sunt liber,
Atât de liber,
Încât respir,
Frământarea acestei zile,
Decedate în propria sa nemurire.

Sunt conștient de blestem,
Atât de conștient,
Încât privesc,
Moartea cu nonșalanță.

Sunt iubire,
Atât de iubire,
Încât nu pot trăi fără tine,
Nici măcar în sufletul Clipei,
Care mi-a născut,
Iluzoria eternitate,
A vieții mele,
Fără de zâmbetul tău.

Sunt înconjurat de mulțime,
Atât de înconjurat,
Încât simt cu adevărat,

Nonsensul acestei existențe.

Te știu, te vreau, te aștept

Te știu mereu petala,
Ce nu se poate rupe niciodată,
Din bătaia inimii mele,
Udată cu sângele speranței,
De a fi alături,
Înfruntând mântuirea unui Destin,
Atât de străin de sensul,
Propriei noastre existențe,

Te vreau cum numai infinitul,
Poate să-și dorească nemurirea,
Privind stolurile cuvintelor,
Ce zboară prin fumul sentimental,
Al iubirii noastre,
De dincolo de visul,
Unde există moarte,neant și Destin.

Te aștept peste corola absolutului,
Aflat de tine în privirea,
Ce nu poate ofili indiferent,
De toamna care vine nepăsătoare,
În ruginiul speranțelor tale,
De a fi ,
Marea iubire a vieții mele.

Aripi de Înger

Suntem ecoul surd al unui vis,
Conștient de moarte,
Și lumina învierii,
În eternitatea ruptă,
Din iubirea nemărginită,
Pe care o caut,
Mai demult decât vremea,
În respirația noilor zile,
Ale vieții noastre,
Atunci când îți privesc zborul,
Sentimentelor tale,
Ce plutesc pe Aripile de Înger,
Ale speranței de a fi,
Etern împreună.

Aștept să putem zbura ,
Peste eternitatea care ne așteaptă,
Știind că într-o zi de sentiment,
Cel rămas încă ,
Înaintea pragului visului etern,
Va primi o pană de amintire,
Căzută din Aripi de Înger,
Ce va scrie singură,
Peste coala albă, imaculată,
Al sufletului iubirii noastre,
Un etern:Te iubesc!

Pescăruș rătăcit

Nu cred că aş mai putea fi ,
Aureola răsăritului din valurile,
Regăsite de Dumnezeu,
În clipa unei frământări,
Fără de tine,
Pescăruș Rătăcit.

Știam că atunci ,
În sufletul acelei Clipe,
Ți-ai frânt o aripă,
A Destinului tău,
Zburând peste nemărginirea,
Unei Întâmplări de a fi tu însuși.

Ce importanță ar mai avea,
Toate furtunile,
Dacă nu ar fi aripile,
Care să le străbată?

De aceea înțelege,
Că nu aripile,
Vieții tale respiră prin Timp,
Ci acesta sângerează prin tine,
Cu regretul de a fi călăuzit,
De Destin.

Ochii inimii

Închide ochii inimii tale,
Și încearcă să visezi ,
Fruntea plină de sudoare,
A unui sentiment,
Desprins,
Din sângele cuvântului iubire,
Care te sărută cu nemurirea lui,
Lăsând să înțelegi,
Necuprinsul,
Dintr-o singură fărâmă de visare,
Ce ninge cu fericirea adevărului,
Peste ochii drumului tău,
Fără de întoarcere,
Ce nu se vor mai deschide niciodată,
Acestei lumi,
Din inimile noastre,
Pirezându-ne pentru totdeauna,
În iremediabilul necuvânt,
Al morții.

10 decembrie 2008

Împreună

E atât,
De multă speranță,
În moartea mea,
Încât nici viața,
Nu o poate înțelege.
E atât de mult dor,
În amintirea destinului meu,
Numai pentru tine,
Încât mi-aș dori,
Din tot sufletul acestei lumi,
Să-ți pot dăruia rochia stelară a Căii Lactee,
Pe bolta căreia să ne regăsim,
Eternitatea nemuririi,
Din care ne-am desprins,
Odată,
Împreună,
Vrând să ne amintim,
De noi.

10 decembrie 2008

Te ador

Te ador uitând de mine,
Atât de pierdut în orizontul sufletului tău,
Încât până și pașii Timpului,
Și-au pierdut urma.

Atunci m-am regăsit,
În șoaptele surde ale gândului,
De a te privi,
Pe cerul inimii mele,
Cum răsari,
Luminând paradisul iubirii,
Cu o nouă zi a Destinului,
Nostru.

Te ador cum numai zeii,
Pot înțelege sufletul unei iubiri,
Desprinsă din grațiile eternității,
Privirii tale,
De dincolo de absolutul,
Oricărei perfecțiuni.

10 decembrie 2008

Veste

Vroiam să înțeleg infinitul,
Deznădăjduit al privirii tale,
Ce încearcă să se piardă,
În Lumina Divină a vieții mele,
Pentru totdeauna de negăsit.
De aceea te rog,
Ia o palmă de zâmbet din inima mea,
Și șterge pleoapele obosite,
Ale destinului nostru,
Lovit de nepăsarea eternă a unei clipe,
Căzute,
Din gândul etern,
Al Dumnezeului iubirii noastre,
Ce a născut spațiile și timpii cuvântului,
În care ne pierdem de fiecare dată,
Și care ești tu și numai tu,
Cu întreaga suflare din noi,
Chiar și atunci,
Când murii vieții se vor nărui,

Peste visele noastre,
Vestind moartea.

9 decembrie 2008

Lumea de apoi

Și dacă murim uitând totul,
Înseamnă că nici viața aceasta nu există.
Ca viața să existe are nevoie neaparată de o lume de apoi,
De unde să poată fi văzută.
Dacă această lume de apoi nu există iar noi nu ne vom mai aduce
aminte niciodată de viață,
Înseamnă că aceasta este ca și cum nu ar fi fost niciodată.
Și chiar dacă ar fi fost nu este nicidecum pentru noi.
De aceea lumea de apoi este aceea care naște viața din propria sa
moarte.
In lipsa amintirii totul se șterge cu buretele.
Chiar și viața cu întreaga sa lume.

Infinit și lacrimă

Ce poate fi o lacrimă ?
Comparată cu infinitul?
Decât un alt infinit?
Fiindcă în lacrimă se află propriul său infinit,
Precum orice are propriul său infinit,
Dar niciodată propriul său infinit de lacrimă a unei anume iubiri.
Oare atunci când seacă lacrima,
Seacă și infinitul său de lacrimă?
Sau acesta rămâne în inima amintirii pentru totdeauna,
Batând la orologiul Destinului durerea ființei,
Care zvâcnește între murii reci ai neființei
Cu gândurile sale iluzorii?
Pe cine să întreb?
Atunci când lacrimile cerului cad în averse,
Spalându-mi fața de uitarea de mine,
Tocmai fiindcă nu pot înțelege,
De ce plânge cerul,
Odata ce are întregul Orizont?
Ce nu poate fugi niciodată de el,
Fiindcă se află în propria sa Ființă,
Și astfel cerul ar fugi de sine,
Precum aș încerca să alerg de ochii tăi frumoși,

De stea divină,
Care-mi strălucești calea cuvintelor mele,
Luminându-mi fiecare gând al simțirii,
Cu frumusețea ta fermecătoare de astru etern,
Ce nu vei muri niciodată în mine.

Anotimpurile

E peste tot numai toamnă încât am uitat de ghiocei,
Și numai cuvinte veștejite în calea mea,
Peste care calc vrând nevrând,
Le aud cum foșnesc adânc în sufletul pierdut de tine,
Prin buzunarul rupt al Întâmplării,
Vrând parcă să-mi zică,
Că nu sunt niciodată și nicăieri cuvinte trecătoare,
De aceea te alintam:Eternitate!
Încerc sa le înțeleg,dar când privesc cerul,
Stoluri de amintiri se indreaptă către gândurile calde,
Fiindu-le teamă de iarna care se apropie a realității,
Unde erai pierdută pe geana unei Amintiri,
Cazute pe mâna unei Speranțe,de unde,
Ai fost luată,fiind observată în ultima clipă de Timp,
Și ascunsă între sânii acestuia,
Pentru a- I aduce noroc.
Abia atunci te văd pe tine,atât de frumoasă,
Cum apari în coloritul autumnal al cuvintelor ruginite,
Și îmi e teamă să nu pleci!
Nu aș vrea să te pierd,peptu nimic în lume,

Chiar daca vei fi dusă de vara saruturilor noastre,
Când ne topeam de fierbințeala simțirilor,
Încotro se îndreaptă stolurile amintirilor.
Atunci incerc cu infrigurare să caut,
Veșminte înțesate cu buchete de ghiocei vestitori,
Dar zarea sorții mele e pustiiată de orice vești,
Sau orice alte flori ale momentelor eternei schimbări,
Atunci când Zăpezile plang,
După iarna viselor in care erau regine,
Ale regelui Alb Imaculat, de orice păcat,
Dat de aceasta Existență blestemată cu acel dureros, A fi!
Izvorâte din abisurile unei Intâmplări Neîntâmplătoare,
Spre a se cunoaște pe Sine.
Însă am înțeles aceasta prea târziu,
Uitând că mai sunt până și departe de orice simțire,
Uitând că ghioceii au apărut din nou,
Peste mormântul viselor mele,
Atunci când Zăpezile plâng.....
Și astfel te-am pierdut frumoasa mea cu ochi de primăvară,
Cu rochie de cuvinte foșnitoare duse de zările pustii ale uitării,
Spre eternul Nicăieri și Nicioadată.....

Îmi e greu fără Tine

Am să plătesc cu murirea nemuririi și cu viața neantului,
Fiindcă Amintirea nu mai vrea să înflorească,
În Clipa care nu dorește cu nici un preț,
Tocmai plata de adineaori,
Și atunci nu am alte monede ale acestei Existențe,
Decât să caut în Necunoaștere, dincolo de murire și nemurire,
Poate aflu ceva nou în Gândul tău,
Ruinat de Dragoste și Destin,
Încât îmi e teamă să trec pe lângă el,
Pentru a nu se prăbuși pe mine,
Știind că atunci mi-ar ucide
Toate Visele cărora le-am dat naștere
Din Tine și pentru Tine,
Spre a fi Eu,
Aripa pe care vei zbura,

Spre a prinde Îngerii din mers,
Care-și urmează Calea lor spre Dumnezeu,
Tocmai pentru a afla Iubirea,
Pe care o căutam și noi,
În noi,
Iar abia acum înțelegem unde este Calea Îngerilor,
În șoapte, îmbrățișări, săruturi, mângâieri,
Unde nimeni nu s-a mai aflat vreodată,
Nici măcar cu pașii gândurilor sale,
Pe acea Cale, unde nu mai există nici o urmă,
De altcineva, decât de Tine și Eu,
Dincolo de orice Lume, de orice Destin,
Unde nici Umbra nu mai poate înțelege,
Faptul că a părăsit-o Soarele,
Și toate astea doar pentru a fi cu Tine.
Te iubesc!

Uitare

Mă afund în nesfârșirea morții de dinainte de naștere,
Și vreau să întreb Neînțelesul,
De ce ne-am născut?
Înveșmântați cu atât de multe Iluzii,
În frigul acestei Lumi cu nume de Durere?
Oare ne-ar fi mai frig fără mantia minciunii de a ști că știm?
Sau mai cald?
Și căldura prea mare a sentimentelor te ucide.
Atunci cum e mai bine?
Dar dacă nu mai ești?
Și admiri lumea Neființei de dincolo de tine?
De dincolo de noi,
După noi,

Dintotdeauna și înainte de a fi noi?
Dragostea mea cea mare,
Oare cum te-aș vedea fără vălul Iluziei Vieții,
Care flutură haotic în bătaia vântului Existenței?
Oare te-aș mai iubi atât de mult?
Aș mai suferi de fiecare dată când mă gândesc la tine?
Știind că ne desparte un Destin?
Ce într-o realitate fără de Iluzie a Vieții poate fi un Înger,
Care să ne poarte pe aripile sale,
În brațele unui Dumnezeu al Împlinirii,
Fără a mai trebui să cunoaștem vreodată Despărțirea acestei Lumi,
Și nici Murirea pentru a privi în zarea gândurilor Nemurirea,
Știind că privirile noastre se vor uni în eternitate doar prin Moarte!
Atunci mă întreb iubire ce e această Lume?
E binecuvântare și frumusețe sau blestem și suferință?
În ochii care se pierd mereu căutând o viață întreagă,
Pentru a găsi Moarta.
E această Lume, dor și nemărginire în zâmbetul care îngheață
haotic,
Privind un Cuvânt însîngerat de apusul unei iubiri?
Sau poate că privirea ta este unicul adevăr,
Al unei Clipe din care nu va trebui să ieșim niciodată,
Pentru a nu ne pierde în imensitatea oceanului nesfârșit,
Al uitării de noi.
De aceea noi vom rămâne mereu în Clipă și niciodată dinainte sau
în urma sa.
Este tot ce avem,
Este sensul acestei Existențe,
Este Nemurirea din oceanul Muririi,
Este Amintirea din eternitatea Uitării.

Dor

Mă înfior de atât de multă furtună în ochii Clipelor,
Care foșnesc Absurdul sub tăpile șoaptelor ,
De despărțire.
Aș vrea să te văd prin ochii mei și nu al Clipelor,
Fiindcă fiecare Clipă în parte are povestea eternă a iubirii ei.
Te doresc alături spre a te putea cuprinde în brațele iubirii mele,
De unde să nu-ți mai dau drumul niciodată,
Știind cât de trecătoare e această Lume,
Fiind un val trimis de Dumnezeu în oceanul eternității,
Spre a se sparge de stâncile dure ale Destinului Muririi,
În care se oglindește mai tristă ca niciodată Nemurirea,

Pieptănând Clipă după Clipă din părul său albit,
De prea multă Eternitate,
Căzută din norii Infinitului,
Tocmai ca mie sa-mi fie atât de dor de respirația frunzelor ruginite,
Din gândurile tale ce stau să cadă,
Pe asfaltul rece al sentimentelor uitate ale acestei Vieți,
Spre a fi măsurate de timpul ce vrea să facă curat,
În inimile care batatoresc cu bataile lor calea spre Moarte.
De aceea îmi e atât de dor de tine,
Fiindcă nu vreau ca frunzele acestei veri sentimentale,
Să fie duse spre nicăieri, pentru totdeauna, de Timp.
Crezi că aş mai putea iubi vreodată frunzele altei veri?
Oricât de frumoase și verzi ar fi respirațiile gândurilor lor?

Sorina Vivien Cerin

Ma gândesc la tine Marea Revelație a vieții mele
Stiind ca există un Destin, alături de o Moarte,
Dar cred ca le vom învinge împreună,

Fiindcă alături de toate acestea suntem Noi, același suflet uitat de timpul din noi pentru a deveni propria noastră amintire.

Dincolo de Moarte și Destin de Înțeleș și Neînțeleș, de Nemărginire și Nemurire.

Știu că ești cu mine și în mine mai mult decât o lacrimă ce se prelinge pe sufletul tău atât de dureros al vieții mele.

Ce va curge asemeni unui fluviu al suferinței în care se va înneca Destinul, uitat din Noi și despărțit de Vreme.

Nimeni nu va înțelege vreodată ce poate însemna Dorul decât acea lacrimă din care izvorăște nemărginirea ochilor tăi,

Doar vântul sau anotimpurile vor înțelege cum acesta poate fi ținut în mâinile bătătorite de Timp ale sufletelor noastre,

Unde viețile amândorura erau despărțite nemilos de Clipa care se lupta cu Destinul.

Atunci când îți va fi dor de mine să privești cerul cum își caută propriul său albastru pentru a deveni infinit,

Să înțelegi cuvintele inimii mele cum vor să-ți spună cât de mult te iubesc dincolo de orice moarte.

Suntem pierduți în nemărginirea unei amintiri de dinainte de a ne fi născut noi, de dinainte de a ne fi aflat Timpul, de dinainte de a ne fi cunoscut.

Te iubesc

Mă aplec în fața Timpului care m-a găsit în carul cu fân al
Infinitului,
pentru a mă mira că s-a născut această lume,

Care se privește în oglinda înceteșată a Morții, pentru a se farda cu strălucirea stelelor căzătoare, spre a place deșertăciunii Destinului.

Din toate vietile lumii nici una nu este pentru mine Lumina Divină decât Tu Marea Mea Iubire ce te știi părăsită la colțul străzii Dor, fiindcă așa ne e dat,

Să privesti în gol cum se duc zilele la vale, alunecând pe gheața tăioasă a deșertăciunii,

Fără să știi că te aștept în eternitatea simțămintelor mele odată cu fiecare moment ce se pierde din ochii tulburi ai acestei lumi.

Răsari în mine prin zorii nemuririi aducând odată cu ei liniștea și împlinirea Cuvântului, Te Iubesc, spus de dinainte de a fi lumea,

Cuvânt magic care a născut Nașterea și a făcut să moară Moartea, inviindu-le etern, în praful astral al simțirii,

Tocmai ca să-ți pot spune cât de mult, Te iubesc!
Tocmai să simt cât de mult mă iubești,

Adânc în mine, unde zorii nu apun niciodată fiind inveșmântați de strălucirea simțămintelor Tale.

Ce lumineaza adânc în ființa mea unde te întâlnesc numai pe Tine,
Unicul loc unde îți pot spune la infinit, Te iubesc,
Unde simt neînțelesul liniștii premergătoare a creației.

Doar acolo îți pot vorbi fără de cuvinte,
Îți pot striga fără să scot un sunet,
Te pot îmbrățișa cu întreaga lumină din mine,
Sau săruta cu ardoarea eternității,
Și înțelege mai presus de orice moarte,
Ce astfel nu ne va putea despărți niciodată.

Te iubesc cum nici stelele nu au reușit s iubească Timpul,
Căzând neputincioase la picioarele sale luminându-i calea cu
moartea lor,

Te iubesc peste deșertăciunea Soarelui, a Lunii, a oceanelor, a
muntilor,și a Toate care vor deveni praf spulberat de vântul uitării
pentru totdeauna.

Te iubesc mai presus decât pot zbura aripile îngerilor spre a cădea
istovite în brațele Lui Dumnezeu,la apusul unei zile din frământata
Sa eternitate.

Te iubesc ,Te iubesc,Te iubesc si iarăși,mereu,etern,infinit.....

De ce ești tristă?

De ce ești tristă?
Fiind atât de frumoasă?

Ce păcat,
Că e o zi banală,
Cine greșește?
Tu sau Dumnezeu?

Încotro îți pierzi privirea,
Izvorâtă din ochii tăi minunați?
De ce o irosești către orizont?
Nu știi că oricât de mult ai alerga,
Acesta va fugi mai tare decât tine de tine?

Și atunci de ce îți irosești frumusețea,
La poarta Zilei, așteptând să ți se deschidă?
Nu înțelegi că și aceasta trece la apus?
Rămânând pustiul nopții din inima ta
De frumusețe plictisită,
Ce vei bate la porțile altor zile,
Care odată și odată ți se vor deschide
Fără ca să mai prinzi nici o noapte pustie și tristă,
Pentru totdeauna.

Rătăcire

De când mă știu am căutat ceva,
La început probabil auzeam,
Pe urmă sfidam cu privirea viața,

Neștiind că aceasta va trece,
Crezându-mă etern.

De aceea am rătăcit,
Neștiind că m-am născut,
În lumea rătăcirilor și rătăciților,
Care vor căuta mereu,
Fără să găsească vreodată,
Nemurirea.

Nimeni nu știe ce este infinitul
Fiindcă nu îl poate cuprinde,
Nimeni nu știe ce este eternitatea,
Fiindcă nu o poate trăi,
Dar toți știu ce este moartea,
Fiindcă o ating,
Fără să o poată înțelege vreodată,
Întrucât nimeni nu s-a mai întors din moarte
Să povestească vieții
Calea spre a nu mai rătăci.

Gara Speranței

Iubirea mea cea mare amintește Existenței că ești,

Pe peronul unei Eternități,
Care-și așteaptă trenul propriei sale regăsiri,
În Gara Speranței,
Fiindcă se vrea plecată,
Până și din propria sa nemurire,
Deoarece nu mai suportă nimic din ce poate fi ținut al zeilor.
Vrea să poată uita,să poată plânge și să poată striga,
Fiindcă doar așa ar putea simți Viața,
Sărutând-o pe tâmpile,
Cum nici Infinitul nu ar fi reușit vreodată.
De aceea așteaptă cu atât de multă ardoare Trenul Iluziei Vieții,
Tocmai fiindcă vrea să nu știe ceea ce știe,
Să uite,ce se poate uita,să moară când se poate muri,
Și toate acestea pentru a naște când e de născut,
O nouă Viață.
De aceea îți spun să rămâi în adâncul din mine,
Să nu te ascunzi în buzunarul vreunei Eternități,
Găurit de remușcarea Absolutului,
De a ști Neștiutul.

Amintire

Oare ar mai exista ochii tăi dacă nu i-aș aminti,
În viscolul unor cuvinte pierdute de Vreme,
Care se vor topi încetul cu încetul,
În Soarele unui Destin mai vechi decât Vremea?
Întreaga lume este o mare Amintire,
A fiecăruia dintre noi.
Nimeni și nimic nu s-a mai Întâmplat în afară de Dumnezeu,
Fiindcă dacă s-ar fi Întâmplat orice altceva în afară de Dumnezeu,
Atunci ar fi însemnat că și Dumnezeu este Creat,
Având o Întâmplare precedentă, care și-ar fi arătat,
Ninsoarea propriilor sale Cuvinte,
Născând Zăpada Cuvintelor Limbajului Universal de dinainte de a
fi fost Dumnezeu.
De aceea Dumnezeu este Unica Întâmplare Întâmplătoare,
Dar nu Dumnezeul nostru al Omului,
Ci Dumnezeul Totului,
Care a determinat întreaga înfinitate de Cuvinte,
Unde fiecare Cuvânt e un Dumnezeu pentru lumile Lui,
Cum pentru lumea noastră este Cuvântul Iubire,
Din trupul căruia,
Face parte sufletul fiecărui om,
Care se reflectă în Oglinda Cunoașterii,
Ce este Existența, în care se reflectă Creația,
La fel ca și Iubirea,
Și astfel noi cunoaștem o Lume creată!
Dar Iubirea simte toată înfinitatea de Cuvinte a Limbajului Pur
Universal,
Personalizându-le pe fiecare în parte,
Astfel Iubirea determină Persoana Sa proprie,
Cu înfinitatea S-a de Personalizări.
Existența este Oglinda Cunoașterii,
Iar alături de Nonexistanță,
Sunt doar două Personalizări,
Din înfinitatea de alte Personalizări,
Care ne sunt date să le simțim,

Fiindcă niciodată nu vom putea ști,
Dincolo de a fi și a nu fi.
Lumea există,
Atunci înseamnă că Existența este o Amintire?
Sau doar noi percepem astfel Existența?
Mai înainte de toate Existența este Oglinda Cunoașterii,
În care ne reflectăm chipul gândurilor noastre,
Iar Oglinda poate deveni Amintire pentru noi?
Niște suflete ce se vor frumoase,
Și astfel se aranjează în Oglinda Cunoașterii spre a place,
Lui Dumnezeu,cunoscând această lume cu suferință.
Amintirea dureroasă a lumii,
Se așterne în părul nins cu Moarte al fiecăruia dintre noi,
Spre a înțelege Viața,
Ce este Amintirea,
Unui suflet,care e Iubire,
Din momentul când se privește în Oglinda Cunoașterii.
Amintirea este pentru fiecare dintre noi esența Cunoașterii.
De ce Amintirea?
Fiindcă niciodată nu vom ști cât de mic sau de mare,
Este Prezentul,precum nu știm Viitorul,
Decât Trecutul,decât momentul când Iubirea din noi,
Se privește în Oglinda Cunoașterii.
Acel moment este un Trecut Continuu,fiindcă dacă ar fi prezent,
Nu l-am mai putea cunoaște,
Întrucât nu am ști niciodată,
Ce am cunoscut,
Din a cunoaște!
Fără Trecut nu avem Prezent.
Însă fără Prezent avem Trecut,
Fiindcă Prezentul nu există,
Prezentul este Iluzia Vieții,
Care ne rupe de propriul Trecut,
Făcându-ne să uităm de Oglinda în care ne privim,
Și care este Viitorul,

Ce va fi știut,simțit și suferit,
Mereu la Trecut,la Trecut,în brațele sale,
Înverzite de mușchiul umed al vieții,
Ce crește nepăsător sub ploile atâtor și atâtor Iluzii ale Vieții,
De aceea pentru a ști trebuie să ne Amintim mereu de noi înșine,
Într-o lume care este o mare Amintire a unui amurg însângerat,
De atâtea Destine care își așteaptă cuminiți,Moartea,
Sperând în Viața de Apoi!
Ce este Amintirea?
Amintirea este Timpul Cunoașterii,
Iar Cunoașterea este Timpul Amintirii.
De ce mai avem nevoie de acest Timp decalat la Trecut?
Doar fiindcă Trecutul este Timpul Amintirii,deci Cunoaștere?
Cunoașterea nu și-ar putea reflecta întregul său spectru,
Fără Amintire,deci fără Trecutul Memorat?
Lumea noastră în sine este un Trecut Memorat.
Ceea ce înseamnă că întregul Viitor se ascunde,
În Memoria Trecutului,
Pentru a înțelege că trăim Iluzia Vieții a Prezentului.
De ce mă întrebă ploaia cernută din norii cuvintelor tale,
Doar pentru a ști că e spălată Existență cu Apa Vieții?
Altfel ar fi ploaia gândurilor și pe urmă norii,
Întâmplării de a ne ști,
Plecați pe drumul unei Lumi,
Plin de capcane,puse de către Destinul lacom,
De atât de multe suflete,de multe iubiri,
Încât abia le poate duce,
Fără să înțeleagă că nu are ce face cu ele,
Pe drumul prăfuit cu deșertăciune,
Unde fiecare suflet se va murdări,
Cu țărâna Păcatului Originar,
Pe care și-o va aminti mereu,
Ca fiind o Întâmplare Neîntâmplătoare,
Primită de la Dumnezeu,
Spre a se împlini lăcomia Destinului.

Oare cum ar arăta Lumea fără Amintire?
Dar cum ar arăta Amintirea fără Lume?
Dar Viitorul fără Trecut?
Sau cuvintele fără a mai fi memorate?
Ar mai fi pentru a fi fost?
Cu siguranță nu ar mai fi fost pentru a fi.
Și atunci, înțelegem că ochii triști ai acesti Lumi,
Au mai fost undeva cândva pentru a putea fi,
Într-un Gând al Dumnezeuului nostru,
Despre Apa Vieții,
Ce naștea norii simțirii,
Pe care noi îi percepem ca fiind,
Cei ce nasc Apa Vieții.
Acel Dumnezeu al nostru cu nume de Iubire,
Mă întreb mereu, cum a putut să ne lase,
În brațele acestei Lumi atât de dureroase,
Unde oceanele Apei Vieții se sparg de stâncile Destinului,
În vârtoarea sentimentală a fiecărui suflet în parte,
Ce asemeni Lui Dumnezeu,
Devine un centru al întregii Lumi,
Tocmai ca Dumnezeu să poată exista în fiecare dintre noi.
Atunci de ce a vrut să existăm astfel odată ce Dumnezeu este
Iubire?
Nu putea să-și privească minunatul spectru în Oglinda Cunoașterii,
Fără de Creație?
Fără de suferință?
Doar știa că această Creație la fel ca și Iubirea ce-I trupul
Dumnezeului nostru,
Se privește în aceeași Oglindă a Cunoașterii!
De ce te-ai spălat Doamne în aceeași Oglindă a Cunoașterii alături
de Creație? De ce Doamne?
Doar pentru ca noi să putem Memora un Timp atât de ros de Apa
Vieții,
Încât totul devine o luptă cu Timpul din noi,
Care ne minte că este Present,

În schimb e un Trecut Rememorat de Tine Doamne,
De dinainte de a fi gândurile noastre,
În Moartea care ne așteaptă,
Într-un Viitor mai Trecut decât orice Vreme,
Într-o Vreme mai Trecută decât orice Viitor,
Și toate acestea pentru a ști,
Că atunci când iubești,
Trebuie să înțelegi că Eternitatea este în fărâma Clipei,
Iar Necuprinsul este Vântul pe care vrei să-l strângi în brațe,
Fiind mai infim decât orice fărâmă din tine,
Și mai imens decât orice Univers plin de galaxii,
Iar toate acestea se află doar în umbra unui gând,
Ce va trece odată cu frântura de Clipă,
Spre a întregi Iluzia Vieții,
În care te naști alături de Speranța de a trăi,
Ținută în brațele acestei Lumi pentru tine,
Spre a muri cu aceeași Speranță de a trăi,
Ținută de tine însuși de această dată.
Aceasta este unica diferență dintre naștere și moarte.
Viitorul este trecutul Lumii ce poartă mască de Destin.
De aceea undeva cândva în tot ce va fi a mai fost,
Sfidând Iluziile Vieții,
Prin care întreaga Lume există,
Întrucât dacă nu am cunoaște simțirea și ceea ce știm că știm sau
nu știm,
Nu ar fi nici această Lume.
Înveșmântată mereu în valurile Iluziilor Vieții,
Ale acestor vise comune,
De aceea întreaga Lume este un vis comun al nostru,
Care se destramă odată cu venirea zorilor Morții,
Pe genele unor gânduri ce credeau cândva în Iubire.
Viitorul va fi aceeași Iluzie a Vieții care a fost undeva în Trecutul
îndepărtat de noi,
Fiindcă Totul trece spre a reveni,
Precum revine pentru a trece,

Spălându-și tălpile în apa cristalină a Vieții,
Unde se adapă Visele reginei cu nume de Existență,
După ce au hoinărit întreaga zi a Creației,
Prin labirinturile încâlcite de Minotaurul,
Unui Destin cu nume de Deșertăciune,
Iar acum privesc obosite la stolurile gândurilor ce nu mai vor să le
creadă,
Știind că viața lor e numai o noapte,
Iar atunci când vin Zorii,
Călărind caii noilor Clipe,
Totul se năruie,
Iar umbrele ce au iubit,dorit,sperat,suferit,
Dispar ca și într-un joc de lumini,
Unde frumusețea se pierde în eterul unor Amintiri,
Dintr-un suflet de îndrăgostită,
Care se pierde aieva crezându-se eternă,
În aceeași Clipă de unde nu va mai dori să iasă vreodată.
Și ce anume este nou în Viitor decât Trecutul?
Ce anume este Trecut în Present decât Viitorul?
Dar ce anume este Present în Present,
Decât Iluzia Vieții?

Moarte

Te țineam de mână crezând,
Că valurile Luminii nu ne vor lovi,
Cu atâta putere divină,
Încât să naufragiem pe oceanul Nemărginirii,
Unde a dispărut până și Cunoașterea care ne ținea de mână,
Arătându-ne Calea Vieții.
Aici nu mai e decât Nimeni,
Care mă privește la fel de gol,
Precum e Lumea fără Cale de urmat.
Îl întreb,unde este Calea acestui Tărâm,
Și-mi răspunde că e Tărâmul fără de Cale,
Unde nimeni nu poate naufragia,
Niciodată,niciodată,niciodată.....
Fiindcă unicul sens este lipsa sensului,
Precum în Existență era sensul în sine.
Acum realizez că sunt pe Tărâmul fără naufragiați,
Unde vântul nu adie niciodată,
Și Lumina nu lasă umbră,
Nefiind un sens,iar sensul neavând un Soare.
Atunci m-am cutremurat știindu-mi pașii pe Tărâmul Morții.
Am încercat să-ți ating iarăși mâna care până de curând mă ținea
strâns,
Să-ți simt ochii pe care nu-i mai puteam vedea,
Și să-ți aud șoaptele pe care nu le mai puteam auzi.
În locul privirilor gândurilor tale era doar liniștea Luminii,
Care mă învăluia cu ceața unor cuvinte ale căror sens,
Consta în nonsensul lor,
Exact ca și cum întreaga față a Viitorului,
Era în Trecutul din mine,

Care încerca să adoarmă,
Sub lespezile reci ale Amintirii,
Cumpărate în grabă de la Destinul,
Ce vindea la colțul unei străzi cu nume de Iubire,
Pompe de gânduri funerare și morminte de cuvinte,
Pierdute prin cimitirul dorințelor,
Unde își făcea veacul bătrâna Amintire,
Pentru care nici o zi nu era îndeajuns de caldă,
Încât să-i dezmoștească reumatismul sentimentelor,
Care o anchiloza cu o durere surdă,
Tocmai fiindcă sentimentele,
Nu mai primeau iubirea tinereții,
Când erau sărutate în fiecare zi,
De către marea dragoste a vieții ei,
Și acum, sărmana Amintire e o bătrână tristă,
Pierdută pe aleile pline de pietrișul unor speranțe măcinate,
De către Timpul nehotărât cândva,
Ce să facă cu falnica stâncă a dorințelor unor iubiți.
Părerea lui a fost ca aceasta să devină pietriș de Speranțe,
Pe care să calce pașii bătrâni ai Amintirii,
Atunci când vin la cimitirul unde au fost înmormântate,
Cuvintele unei mari iubiri.

Fericire

Fericire ești atât de plăpândă,
În mantia aceasta a Suferinței,
Încât aproape că nu te observ.

Amăgire te simt atât de adesea,
Strecurându-te printre pașii Neființei,
Că aproape mă pierd,
Printre stoluri de priviri,
Ce nu mai pot să-și găsească,
Tăriile calde ale seninului în lumina muririi.

Tresărire am să încerc să te înțeleg,
De ce mi-ai povestit despre frumusețea,unei Surprize,
Care nu se va mai reîntoarce niciodată,
În Gara Speranței bătuită de furtuna unor șoapte,
Care se lovesc în surdină,
De obrazul ridat cu regrete al Uitării,
Fiindcă dorea să primească Fericirea,
În salonul gândurilor sale,
Cu miros persistent de cuvinte mucegăite,
De patina pe care alunecase Vremea,
Undeva cândva,
Pe lacul plin de sudoarea unor vorbe,
Ce ar fi dorit să aducă și atunci Fericirea,
Dar vai, se înecase,

Și o cruce ruginită de atât de multe dorințe,
Ne amintește, că lângă malul acela plin de Regrete,
S-a înecat Vremea, fără să-l mai atingă vreodată,
Vrând atât de mult să întâlnească Fericirea,
Dar lacul de sudoare al vorbelor era prea fierbinte,
Și astfel a topit gheața Împlinirii,
Pentru totdeauna în viața frumoasei Vremi.

Destin

Ne-am născut având Destin pentru a muri,
Cu același Destin al nașterii,
Spre a primeni țărâna facerilor,
Cu o nouă Amintire,
A unei suflări de și din Iubire,
Ce s-a trecut în Trecut,
Sfidând perenitatea Viitorului,
Printr-un zâmbet la fel de trist ca și Iubirea,
Un zâmbet al Morții,
Care ne ajută să înțelegem,
Că mizeria acestei lumi nu poate fi eternă,
Doar Clipa unei Amintiri și atât,
Care se prelinge dincolo de Moarte,
Întrecând-o atât de mult,
Încât și Moartea se întreabă,
Cum poate să o întreacă o Amintire,
A unei Vieți atât de oarecare încât,
Și răsul Existenței e ceva banal,
Chiar și când o face pentru sine însăși,
Gândindu-se la tot felul de greșeli ale naturii,
Cum ar fi unii potentăți ai zilei,
Lustruitori ai vorbelor goale,
Avari și lacomi de cât mai mult vânt,
Adunat în buzunarele doldora de petice,

Pentru a acoperi găurile Nonsensului,
Plin de vânătăile Existenței care l-a zgâriat,
Pe fața plină de cute,
Prin care se scurg visele Lumii,
Spre alte zări cu gări și trenuri de sentimente ieftine,
Unde fiecare poate coborî în gara unui Destin,
Cu nume de Dorință împlinită,
Fără să știe că trăiește un vis scurs pe fața Nonsensului,
Atât de brăzdată de alte și alte Vise,
Încât este aproape desfigurată,
Fără să aibe nici o vină că marea lui iubire Existența,
L-a înșelat în gara Deșertăciunii,
Cu Timpul care o curta de atât de multă Vreme,
Încât și-a părăsit până și Vremea,
Consoarta sa de Timp, banal sau jovial,
Dar amant declarat al Existenței,
Îndrăgostită până peste cap de promisiunile sale,
De a fi opus al Nonsensului.
Abia acum privesc Destinul Visului acestei Existențe,
Ce nu vrea pentru nimic în Lumea gândurilor sale,
Să înțeleagă că tot ce a născut nu este altceva decât o Iluzie a
Vieții,
Prelinsă pe fața Nonsensului,
Brăzdată de cutele amare ale unui Destin,
Care este o Întâmplare Neîntâmplătoare,
Unica Întâmplare Întâmplătoare fiind Dumnezeu,
Fiindcă înaintea Sa nu putea fi nici un alt Eveniment,
Care să se Întâmple.
Și atunci stau și mă întreb,
Cum poate Dumnezeu ca Întâmplare Întâmplătoare,
Să se privească în Oglinda Cunoașterii,
Iar una din imaginile infinite ale feței Sale,
Să fie această Întâmplare Neîntâmplătoare,
Care este Destinul nostru?
Să fie oare atât de dureroasă fața Lui Dumnezeu?

Pentru această Iluzie a Vieții?
În care ne credem atât de adesea mari și infailibili,
Sau slabi și lipsiți de orizontul ce aleargă mereu,
Către alte și alte zări ale speranțelor,
Crezând că și ele se vor împlini în cele din urmă,
La umbra unei Întâmplări,
Neștiind că orice Întâmplare din această Lume,
Este o față Neîntâmplătoare a Lui Dumnezeu.
De aceea suntem ajutați să putem muri.
Moartea este cadoul suprem al acestei lumi,
Fără de care am fi supuși celui mai cumplit infern,
Întrucât greșeala naturii de a ne fi născut ar fi devenit eternă,
Iar toată răutatea,deșertăciunea,prostia,umilința Lumii,
Ar fi ajuns să cuprindă Infinitul,
La picioarele căruia nu poate sta decât Moartea salvatoare,
Ale acestei Existențe adultere,
Ce-și înșală până și propriul său soț,Nonsensul,
Proslăvind Deșertăciunea,
Această preteasă,de la oracolul împlinirilor istorice,
Care se închină culturii și artelor,frumosului și divinului Om,
Căruia îi deslușește grațiile sale carnale eterne,
Unicele grații eterne ale acestei Lumi,
Fiindcă se dorește preteasă la Templul Iubirii,
Dorind să-și alunge fiica sa vitregă Sacralitatea,
Pentru a o aduce pe aceea de un sânge cu ea:Profana,
Și astfel întreaga Lume ar primi un sens,
Iar fața Lui Dumnezeu nu ar mai trebui spălată cu Apa Morții,
Spre a străluci în Soarele Eternității,
Ce răsare dincolo de Viață.

Păcat

Oare doar Îngerii pot zbura în sufletul tău,
Fără să-și frângă aripile cuvintelor lor,
Care niciodată nu vor cădea,
Pe podeaua veștejită de promisiuni,
Ale acestei Lumi care minte alături de Destin,
Despre prețul fiecări Vieți?
Cum că ar fi prea mic,
Față de mizeria îndurată de sufletele răstignite,
Să înțeleagă Păcatul.
Pe care îl întâlnim fiecare,
La colț de Împlinire,
Și îi înțelegem grimasele propriei sale Inchiziții,
Cu care s-a însurat fără să realizeze că o Viață,
Nu e o Clipă, ci doar o amantă trecătoare,
La frontiera dintre Gânduri,
Unde fiecare suntem păcătoși.
De aceea vreau să înțeleg Păcatul,
Să-mi fie milă de el,
Fiindcă stă zgribulit la colț de Viață,
Așteptând un nou client,
Care să îi întindă moneda prăfuită a Creației,
Mândră că îl are pe Dumnezeuul Moralei în spate,
Și nimeni nu poate spune nimic,

Decât că totul e bine și frumos,
De și toți se uită la picioarele ei descoperite,
De târfă ieftină ce-și așteaptă noii clienți,
Pe maidanul Iuziei Vieții.

Lumea

Ce poate fi mai presus de mine?
Încotro se îndreaptă valul Ființei atunci când e spart,
De stâncile colțuroase ale Muririi,
În inima căreia foșnesc frunze ruginii,
Și prima brumă a Uitării,
Închiriată de aceasta,
Pentru câteva monede roase de Dorințele,
Care secătuesc visteria Speranței,
Cu nesăbuințele lor tinerești,
De frumoase nemărginiri,
În care se pierd privirile Absurdului,
Ce tocmai și-a terminat rugăciunea,
Din zorii plini de sângele Clipelor,
Scurs pe pedestalul de botez al acestei Lumi,
Pline de angoase și remușcări,
Atunci când își amintește de Trecut,
Iubitul său dintotdeauna cu care a păcătuțit,
Fiindcă Dumnezeu a născut-o sub Zodia Păcatului,
Atunci când caierele Destinului s-au încâlcit,
În roua ochilor dulci ai unei Minciuni,
Întâlnită la același bordel,

Unde a fost procreată Omenirea,
Fiind nășită de Iluzia Vieții și Viață,
Patroane ale stabilimentului cu felinar roșu și nume de Naștere,
Unde printre ochi diabetic de dulci,
Zâmbete umbrite de acreala falsei pudori,
Și dorințe dintre cele mai abjecte,
S-au născut cele șapte Minuni ale Lumii,
Acele fiice bastarde care nici azi,
Nu-și cunosc cu certitudine Tatăl lor Ceresc,
Însă știu și simt că există pribegind prin cotloanele Universului,
Cât mai ascuns,
Pentru a nu plăti pensia de întreținere, Păcatului,
Tatăl Legitim al Minunilor și soțul actual al Lumii,
Ce dorește desăvârșirea fiecărei Minuni,
La școala Creației, unde fiecare va învăța,
Deznădejdea, Zădărnicia, Murirea și Mântuirea,
De Tot și de Toate, autorii neputincioși,
Ai manualelor acestor materii imateriale,
Din care Minunile vor încerca să clădească,
Cărămidă imaterială cu cărămidă de nonsens,
Edificiul măreț al Istoriei,
Ce întreține stabilimentul Lumii,
Jefuind fondurile Moralei,
Înmulțite peste măsură la Banca Prostiei,
Patronată de principesa Deșertăciune.

Existența

Cât de mult mi-aș dori,
Să învăț alături de Existență, Moartea.
Să-i înțeleg fiecare privire glacială sau fierbinte,
Atunci când mai primește un suflet în regatul ei,
De Moarte distinsă cu Premiul Vieții,
Fiindcă atâția și atâția poeți,
Au cântat-o în versurile lor cu frenezia,
Pe care o găsești doar la Viață,
Sau fiica adoptivă a acesteia: Nașterea.
Și vreau să înțeleg de ce Moartea este opusul Vieții?
Ce știam despre Viață era că se mândrește cu Iluzia ei,
Născută prin cezariană,
Dorind de când se știe o Ierarhie cezară pentru Iluzie,
De unde să poată privi distant,
Muritorii Morții, ce foșnesc sub tălpile ei antediluviene,
În drumul lor spre Moarte.
În schimb nici Iluzia și nici Viața nu s-au gândit,
Că drumul spre Moarte nu e doar al Muritorilor Morții,
Ci și al Vieții alături de Iluzia acesteia.

Calea Morții trebuie urmată de toți fiindcă,
Personalizarea Existenței constă în Cunoaștere,
Noi oamenii nu putem percepe Existența decât ca o Personalizare,
O identitate obținută de aceasta în urma depășirii,
Stadiului de a fi o elevă eminentă a Deșertăciunii.
Astfel Cunoașterea înțelege Viața,
Ca fiind o simplă Cale a Morții și nimic mai mult.
Atât Moartea cât și Calea sa Viața fac parte din aceeași Cunoaștere,
Deci din gândurile infinite ale Existenței,
Care ning etern cu noi și noi sentimente,
Peste Mantia albită de sinceritate a Iubirii,
Purtată de Dumnezeuul nostru, al Omului,
Spre a putea iubi în această Lume absurdă,
Unde unicul Adevăr,
Este cel care a deschis porțile iubirii,
Pentru a încălzi ferestrele înghețate ale Speranțelor,
Ca acestea să poată privi libere,
Imensitatea Absurdului binefăcător,
Ce a pietruit cândva această Cale a Morții cu nume de Viață.
Atunci privesc adânc în ochii tăi triști Existență,
Și vreau să te întreb,
Ce cauți în sufletul murdar al acestei Lumi?
De ce nu te retragi definitiv în suflarea Morții,
Ce calcă neîncetat privirile Lumii în picioare,
Știind cât poate fi aceasta de ticăloasă,
Cu marile iubiri, ce primenesc răsăritul,
Cu razele lor angelice, doar pentru a asfinți?
Îți simt răspunsul în petalele florilor,
Care-și deschid inimile spre a bate Soarele,
Ce a întârziat la plecarea târzie a Noptii,
Fiind prea somnoroasă de visele adânci ,
Unde cavalerii neînvinși ai Razelor îi cereau mâna,
Știind că astfel va muri,
Destrămându-și esența, propriului său întuneric.
De aceea până și Soarele a ezitat să-i deranjeze gândurile,

Ispitit fiind de propriile sale Raze, încărcate de armuri aurii.
Mai știi dragă Existență că dacă te-ai retrage,
Numai în suflarea Morții,
Ar mai fi munții, oceanele, norii, valurile,
Și toate câte sunt în tine,
Uitate pentru totdeauna?
Mai știi că nu vrei să le uiți decât atunci,
Când Soarele va pleca să adoarmă îmbrățișat de Moarte,
Pentru totdeauna,
Atunci te întreb ce anume ești dacă și Moartea e în gândurile tale,
La fel ca și Viața, la fel ca o altă infinitate de opuși,
Atât ai Vieții cât și ai Morții?
Gândurile tale îmi spun că ești aceea care se înveșmântă,
Cu Privirea pierdută spre Nicăieri a Infinitului,
Pentru a-ți privi și tu propriul opus: Nonexistența,
Față de care și Moartea Există,
Fiindcă este atinsă de un Început al său,
Dar și de un Sfârșit al Vieții.
De aceea te înțeleg atunci când îmi spui,
Că Viața prin Iluzia sa e un Neînțeles,
Față de Moartea care prin Început,
Devine un Înțeles,
Precum tu dragă Existență,
Pentru Iluzia Vieții noastre ești Cunoaștere,
Iar pentru Moarte devii Necunoaștere,
Un Înțeles al Necunoașterii,
Față de Neînțelesul Cunoașterii din Viață.
Și astfel mugurii primăverilor vor nunti noi frunze,
Spre a rugini pe Calea Morții,
Numită atât de străin de noi înșine: Viață!

Filosofia

Ce altceva poate fi dragostea de înțelepciune?
Decât descoperirea Iubirii din noi,
Pentru care suntem aici și acum,
Nefiind dincolo, decât dacă vom uita Iubirea,
Și o vom înjosi spunând că îi lipsește Înțelepciunea,
Frumoasa ei fiică, pe care a crescut-o,
Cu atât de multă grijă,
Încât a reușit să rupă până și inima Gândirii,
Care o bârfea la crâșma plină de fumul Absurdului,
Care nu înțelege că uneori face atât de mult rău,
Tuturor petrecăreților cu ochii tulburi și vin limpede,
Scurs din strugurii răstigniți pe vița aurie din razele Toamnei,
Care nu vrea cu orice preț să creadă în Moarte,
Fiindcă știe că orice poate avea un remediu,
Dacă sunt invitate Iubirea și Înțelepciunea,
Frumoasele vrăjitoare cu ochii triști,
De colbul cuvintelor prin care sunt obligate să treacă,
Murdărindu-și de fiecare dată,

Minunatele lor priviri pierdute,
În azuriul unei Idei ascunse,
În lanul de grâu al Fericirii ce nu a dorit,
Niciodată și nicăieri să știe de ele,
Chiar și atunci,
Când au venit la poarta ei cerșindu-i milă.
Și astfel Frigul nemilos al Absurdului,
A prins de știre rupând lanțul Nonsensului,
La care era legat de Pomul Vieții,
Și a sărit spre Iubire și Înțelepciune mușcându-le.
Atunci îndurerate și alungate,
Iubirea și Înțelepciunea au hotărât,
Să uite definitiv Pământul plin de gropi,
Săpate de Existență spre a pune capcane Timpului,
Și au ales Cerul cu strălucirea lui nocturnă,
Refugiindu-se într-o Zodie a luminii din noi,
Care și-a făcut milă de cele două nefericite,
Iar de atunci ambele strălucesc,
Pe obrazul Necunoașterii,
Poleindu-l cu nestematele numelor lor,
Care împreunate înseamnă Filosofie,
Sau Dragoste de Înțelepciune,
Fiindcă uneori Iubirea mai era alintată :Dragoste,
Neștiind că Necunoașterea este mama Religiei Viitorului,
Iubit în ascuns de Înțelepciune,
Pentru a străluci în șoaptele sale,
Ce vor deveni lumină a Trecutului Nemuritor,
Abia după nuntire.
Și astfel Iubirea ce iubește atât de mult Înțelepciunea,
Va deveni alături de mărețul Viitor al Religiei,
Împlinirea omenirii,
Ce va ști că Filosofia este Religia Viitorului!

Adagio autumnal

Am încercat,
De atâtea ori să uit menirea,
Pentru care Cerul,
S-a împreunat cu Pământul,
Născând ochii triști,
De început de privire,
Ai Ferestrei,
Dintre noi,
Ce stau încețoșați și tăcuți,
De Frigul cuvintelor care-i ceartă,
Fiindu-le dor de Orizontul simțirilor,
Pierdut între frunze ruginite,
Amante trecătoare ale acestui etern atlet,
Ce aleargă sfidând tăcerea,
Ochilor îngândurați ai Ferestrei,

Ce vor să fie șterși,
De lacrima iubirii tale,
Care se prelinge nepăsătoare și glacială,
Pe amintirea inimii mele,
Încețoșând și mai tare,
Ochii Ferestrei,
Prin care vrem să ne vedem,
Tăcerile privirilor sufletelor noastre,
Cum se adâncesc,
În același infinit al Iubirii din noi,
Ținându-se de mână,
Spre a nu se lovi de Pierderea,
Care îi așteaptă haină,
La margine de Strigăt,
Unde Frunzele,
Ce furau în continuare,
Săruturile Orizontului,
Se desfătă în voie,
Uitând de rugina Morții,
Ce va răzbuna,
Ochii triști ai Ferestrei dintre noi,
Unindu-ne pe vecie,
Sub mantia luminoasă a gândurilor sale,
Ținându-ne ascunși,
La sânul Eternității,
Acolo unde,
Nu mai e durere și nici suspin,
Cum afirmau preoții,
Trecerii acestei Lumi,
Înfrițoșiți de țărâna aruncată,
De groparii gândurilor,
Peste sicriul Fericirii,
Care în căderea ei,
Face un zgomot asemănător,
Cu cel al Tăcerii din noi,

Atunci când o privim,
Prin ochii încețoșați,
De steluțele de gheață,
Ai Ferestrei sufletelor noastre.

Adevăr

Tună cu gânduri și fulgeră cu simțiri,
În furtuna Existenței,
Ce vrea să cunoască Adevărul,
Ros de remușcări și datorii neachitate,
Atâtor și atâtor Iluzii ale Vieții,
Unde fiecare se vrea un Adevăr în parte,
Deoarece dețin întreaga avere a acestuia,
În această Lume uitată până și de Dumnezeu.
Cu toate acestea,
Nici una nu poate fi un Adevăr,
Decît toate la un loc,
Întrucât Adevărul nu se poate divide.
Fiind atât de certărețe aceste Iluzii ale Vieții,
Nu vor sub nici o formă să se unească,

Pentru a deține Adevărul.
De aceea Adevărul mai persistă,
Nefiind știut de nici o privire,
Îngândurată la răsărit de Necunoaștere,
Care îi datorează Adevărului întreaga sa viață,
Pe care nu o va ști niciodată,
Fiind unicul care s-a jertfit pentru frumusețea ei,
Îndatorându-se peste măsură infatuatelor Iluzii ale Vieții,
Unde fiecare vrea să îl dețină,
Fără să o poată face vreodată.
Oricât de bogate ar fi aceste Iluzii ale Vieții,
În cirezi de umbre și teritorii de nonsensuri,
Adevărul va deveni mereu mai scump de cumpărat,
Fiind licitat etern de aceste Iluzii ale Vieții,
La prețuri din ce în ce mai mari ale Deșertăciunii,
Din magazinul Viselor,
Unde fiecare client,
Poate cumpăra o Viață la preț de greșeală,
Cel mai mic și mai accesibil,
Acestei Existențe,
Sărăcită de Deșertăciunea,
Lacomă și rea, care s-a privatizat,
Furând agoniseala de o eternitate a Timpului,
Sub masca binefăcătoare a Promisiunii,
De a clădi o nouă societate a Iluziilor Vieții,
Unde acestea să devină unite spre a cumpăra Adevărul,
Impulsionate fiind de aflarea frumuseților Necunoașterii,
Care le-ar fi adus pașii atât de rari ai Împlinirii,
În privirile acestei Lumi, bolnave și oboșite,
De răutatea și răceala Iluziilor Vieții,
Însă Timpul, ori nu a gândit, ori nu a fost atent,
La promisiunile Deșertăciunii,
Fiindcă Iluziile Vieții nu pot exista fără Necunoaștere,
Iar dacă aceasta și-ar dezvălui adevăratul său spectru,
Devenind Cunoaștere,

Toate aceste Iluzii ale Vieții ar dispărea,
Iar odată cu acestea întreaga Lume,
Și astfel binefăcătoarele Promisiuni,
Nu ar mai avea în brațele cui să se așeze,
Nici măcar în cele ale Deșertăciunii,
Care vicleană fiind, mituiește mereu noi și noi Promisiuni,
Spre a le prezenta adormitului Timp.

Ochii tăi

Ce poate fi mai frumos,
Decât să privesc răsăritul din ochii tăi,
Atunci când astrul dorinței tale,
Răsare peste valurile întâmplării,
De a ne fi găsit,
Cu toate că și acestea se sparg,
De stâncile Destinului nostru,
Lăsând ca spuma viitorului să se retragă,
Înapoi în marea privirii tale.
De aceea îți spun cât de mult te pot iubi,
Chiar și atunci când oceanul din noi vuitește,
Fremătând în iarna unor certuri,

Pe care nu le vrem nici unul dintre noi amintiri.
Mi-aș dori ca întreaga veșnicie,
Să rămână pentru totdeauna,
În adâncurile a ceea ce simțim acum,
Să naufragiem mereu,
Pe valurile oceanului iubirii,
Din ochii tăi minunați,
De care nu aș putea să mă despart ,
Nici măcar atunci când,
Toate oceanele de lacrimi ar seca,
Iar noi am naviga doar în amintire,
Pe căile unui Destin al morții,
Ascuns în catedrala vieții noastre,
În care să mă mântuiesc prin tine,
Pe fața împietrită a căruia aș îngenunchea,
Rugându-mă la icoana sufletului tău
Unde ar bate inimile clopotelor suferinței din noi,
În tăcerea lor adâncă și surdă,
De durere metalică a Vieții,
Ce pare a nu simți nimic,
Căreia să ne rugăm la îngerii amintirilor noastre,
Să ne ierte fiindcă nu e vina nimănui,
Pentru care am ajuns la țărnul ochilor tăi,
Udat de câte o lacrimă trecătoare,
Asemeni unei ploii de vară,
A necuvintelor din noi,
Atunci când ne aflăm în parcul împlinirii,
Unde ne sărutam fără să acceptăm vreodată,
Existența morții,
Chiar și atunci când te țineam de mână,
În cimitirul cuvintelor sacre,
Unde vroiam să știu, dacă-ți mai amintești,
Că va trebui într-o zi să mor,
Și am întrebat,
Unul dintre muncitorii Destinului:

„-Unde aş putea muri?”
Mi-a răspuns:”-Puţin mai încolo, chiar în faţă.”
Ştiam că nu se moare niciodată în spate,
Şi mai ales la spatele Timpului,
Doar înaintea sa!
M-ai urmat în locul acela rece al morţii,
Ţi-am simţit sărutul tău mai plin de viaţă ca niciodată,
Ştiind că doar tu poţi fi reînvierea sufletului meu,
Atât de pierdut în oceanul etern al ochilor tăi.
De aceea te voi căuta etern în mine,
Navigând pe fiecare privire ce ne va cădea,
Asemenea fulgilor de nea din zăpada amintirilor,
Pentru aţi spune etern că te iubesc infinit.

Chiar şi atunci

Chiar şi atunci,
Când toate petalele florilor,
Se vor ofili în amintirea ta,
Chiar şi atunci,
Când frunzele acestei veri vor fi ţărână,
Ştearsă cu silă,
De pe lopata groparului sentimental al timpului,
Ce va înjura beat de uitare,

Toate cuvintele noastre de iubire,
Ce se vor ofili la fel ca și coroanele mortuare,
Aduse cu atât de multe lacrimi,
Scurse peste Clipa noastră,
În care ne vom pierde împreună,
Sorbindu-ne propria noastră eternitate,
Chiar și atunci,
Te voi iubi,
Departate într-o stea,
Unde voi dori zâmbetul clipelor tale,
Și mângăierile promisiunilor,
De a ne avea etern,
În nedespărțirea cuvintelor,
Atât de reci,
Ale Apusului obligatoriu,
Ce a promis dinainte Facerii,
Că vom fi aruncați la picioarele Existenței,
Spre a-și pietruia Aleea Morții,
Cu visele,șoaptele și sentimentele,
De iubire ale noastre,
Care vor fi călcate într-o zi,
De picioarele Destinului,
Spre a pietruia cu noi,
Calea amară a Existenței,
Ce dorește să ajungă,
Dincolo de orice Timp,
Fără să-și murdărească tălpile,
De suferința sufletelor în care și-a privit,
Fața plină de iubiri neîmplinite.
Chiar și atunci te voi iubi!

Așteptare

Oare îți era atât de greu,
Să ofilești câteva petale de Timp,
În parcare în care mă așteptai,
Poate la fel de tăcută ca și Destinul,
Ce se hrănește cu florile toamnei din noi,
Încercând să uite de tot ce poate fi,

O nouă primăvară a gândurilor,
Peste care să adie dorința de a ne întâlni,
Asemenea zefirului iubirii,
Într-o gară uitată de Dumnezeu,
Cel care dă de toate,
Inclusiv trenuri de clipe și priviri pierdute,
Ascunse în sala de așteptare a iubirii,
Unde unicul tren cel al deșertăciunii,
Nu va veni niciodată la întâlnire,
Având osiile acestei Lumi strivite,
De atâta rotire în jurul polilor magnetici,
Din ochii tăi ce nu știu,
Ce anume vor.

Glosă de absurd

Eu niciodată nu sunt eu,
Fiindcă nu cunosc Adevărul Absolut.
De aceea eu sunt Nimeni și nimic mai mult.
Existența este o glumă la fel de proastă,
Precum este faptul iluzoriu,

De a ști că suntem cunoscătorii vre-unui adevăr!
Suntem noi mai mult decât am putea gândi ceea ce suntem?
Ajungem să înțelegem vreodată ceea ce credem că știm?
Fără a ști de unde vine ceea ce știm?
Oare mergem undeva fiindcă știm că suntem noi aici?
Și dacă da,unde și încotro în afară de moarte?
Mergem spre moarte neștiind ce este Existența,
Dar oare,
Vom ști vreodată ce este Moartea?
Suntem mai fericiți în luminile rampei acestei Existențe?
Decât în cele ale Morții?
Odată ce nu știm despre nici una ce anume este?
Este un gând mai mult decât un Destin?
Dacă da,de ce Destinul este un mănunchi de gânduri,
Cosit de secera morții?
Vom înțelege de ce iubim cu patimă tocmai patima?
Liniștea înțeleptului va fi mereu zbuciumul prostului,
Însă ambele se vor suprapune adevărului,
Pe care nu îl vom cunoaște niciodată,
Neștiind ce este Moartea și nici dincolo de naștere,
Dincolo de Existență,
Dar oare știm ce este dincoace în noi înșine?
Iluzia Vieții îmi voi răspunde,
Privind la răsăritul unui nou Absurd cu nume de zi,
Care se va trece la numărul anilor și secolelor,
Într-o istorie a disperării,
Celor ce au simțit valurile reci ale Morții,
Care știe că fiecare dintre noi,
Nu avem o altă alternativă odată ce ne-am născut,
Decât să sărim într-o zi sau o noapte de simțire,
În vuietul acestora,
Și astfel fiecare nou născut se naște,
Doar pentru a primi sceptrul Morții ce va trebui să-l poarte,
Întreaga sa Viață,aflând că îl așteaptă valurile reci,
Ce vulesc a sfârșit de lume,

În sufletul muritorului,
Condamnat prin naștere la Moarte.

Viață de amintire

Nu vreau să înțeleg,
Că poate exista,
O istorie a iubirii,
Închisă în inima unui Trecut,

Ce într-o zi poate înceta,
Să mai bată noi Amintiri.
Și astfel acestea să devină atât de obraznice,
Încât vor să se iubească cu Trecutul,
Făcându-i ochi dulci.
De parcă ar putea iubi Viitorul,
În lumea deșertăciunii,
Unde oricine știe că Amintirile,
Sunt sclavele trecutului,
Dar nimeni nu poate crede,
Cum o sclavă bătută și schingiuită,
Cu tot felul de întâmplări și evenimente,
Sentimente, dorințe și speranțe,
Poate să-și iubească stăpânul.
Acesta este paradoxul Vremii,
Pentru care se despart sufletele,
Întrucât Amintirile ajung să creadă numai în Trecut,
Și nicidecum în Viitor,
Chiar dacă acest lucru le este permis,
Căzând neputincioase la tălpile acestuia,
Ce a călcat atâtea Clipe frânte de speranțe,
Încât până și Amintirile le-a uitat numărul,
Cutremurate de strigătul disperat al Clipelor,
Ce nu-și mai puteau accepta,
Propria lor eternitate,
În care se afla singură și tristă: Despărțirea,
Unica ce a supraviețuit tălpilor grele ale Trecutului,
Ascunsă în eternitatea Clipei.

Iarnă sentimentală

Ninge cu vise în privirile noastre,
Ce nu doresc să se mai trezească niciodată,
Din moartea rece și obscură a acestei Vieți,

Unde suntem nevoiți,
Să acceptăm viscolul uitării de sine,
Pentru a supraviețui,
În singurătatea frigului sentimental din noi,
Spre a rătăci printre troiene de gânduri glaciale,
În bezna Iluziei
Căutându-ne fără încetare,
Calea către Moarte,
Prin fiecare dorință din noi,
Mințită cu nesaț de Nemărginirea,
Care pribegeste oarbă și înfrigurată,
Prin ninsoarea speranțelor,
Promițând peste tot,
Frumoasa sa fiică:Nemurirea,
Doar că aceasta murise demult,
Încă dinainte de a fi Lumea,
Iar Nemărginirea înnebunise de durere,
Astfel încât nu realizează că Nemurirea,
A murit,
Fiind doar în sufletul trudit,
Al unei Amintiri,
Ce stă ascunsă într-o lacrimă înghețată,
A Împlinirii,
Ce-i aruncă Nemărginirii,
Care cerșește la poarta acesteia,
Un colț din pâinea suferinței,
Trudită cu sudoarea dragostei,
De muritorii muririi,
Din valurile spicelor de aur,
Ce lovesc țărmurile drumurilor,
Prăfuite de neliniști,
Erodându-le neconținut până când acestea dispar,
Fiindcă oricum duceau spre Nicăieri,
Ajungând în cele din urmă,
Printr-o greșeală a sorții,

La Moarte.

Iartă-mă

Să cred în tine,

Dincolo de o întâmplare,
Ce ne-a unit,
Mai mult decât,
Toți sfinții față de care,
Se închină până și Destinul?
Ce mult aș vrea să devii valul,
Iar eu să rămân stânca,
Care să-ți atingă,
Rochia înspumată de mireasă,
A valurilor tale,
Din privirea mai albă decât orice sinceritate,
Ce a plutit vreodată,
Pe oceanul gândurilor vieții mele.

Te vreau cum numai Infinitul,
Își dorește Nesfârșitul,
Sau Oceanul răsăritul,
Din frumoșii ochi ai depărtărilor,
În care m-am regăsit numai în tine,
Știind că oriunde altundeva,
În orice altă privire,
Aș naviga în derivă,
Unde nu voi mai regăsi niciodată,
Zorii noii zile a Iubirii.

Simt cum numai lacrimile amintirilor,
Pot să cuprindă imaginea parcului,
Unde veneau până și Zorii împlinirii,
Să înțeleagă că și în lumea deșertăciunii,
Există totuși atât de multă iubire,
Admirând imaginea icoanei zâmbetului tău,
Adânc de departe în mine,
Unde nici Oceanul trecurilor noastre,
Cu toate furtunile sale,
Nu poate să ajungă,

Indiferent de forța valurilor sale sentimentale,
Sau câte corăbii de gânduri și iubiri a înghițit,
Lovindu-se mereu de țărnul Întâmplării,
Ce stă la început și sfârșit de dorință,
Pentru fiecare durere ce ne seacă,
Izvorul speranțelor de a fi împreună....
Dar ploaia mării noastre iubiri,
Vine adusă de norii ochilor plânși ai Dorului,
Și lăsată să ceară noi și noi Întâlniri,
Poate în același parc al ochilor tăi,
Pe aceeași bancă unde s-a așezat cândva Iubirea noastră,
Obosită de atât de multă căutare,
La o vârstă la care nici ea nu ar fi crezut,
Că a găsit împlinirea unor riduri,
Săpate în palavrele noastre scrise fără să ne cunoaștem,
Sau atunci când te așteptam în fața cimitirului din mine,
Lângă biserica sentimentelor unde eram atât de fericit,
Încât vroiam să uit de tot ceea ce aș fi dorit să îngrop,
Indiferent că ar fi fost cuvinte,amintiri sau viața mea.
Acum știu că am renăscut prin tine,
Dar iartă-mă fiindcă nu mai știu cum mă numesc,
Să fiu eu iubitul tău să fii tu iubita mea?
Când sunt dator cu iubire de certificat alteia?
Pe care stă scris că voi iubi până la moarte?
Dar cum pot eu înțelege toate astea,
Dacă nu am un nume al renașterii mele,
În care să cred,să știu cine sunt,
Din umbra căruia să te pot înțelege,
Să te pot iubi sau strânge în brațe.
Te rog iubire să mă ierți,
Fiindcă sunt dator cu clipele vieții mele,
Unui Destin,
Ce nu vrea să înțeleagă că iubesc cu pasiune,
Pentru prima oară în viața mea,
Cum nici murii bisericilor nu au auzit vreodată,

Ca cineva să îl iubească atât de mult pe Dumnezeu.
De aceea mai fierbinte decât Soarele,
Mai mult decât orice petală de floare,
Va cădea în nenumăratele toamne ale Pământului,
Mai mult decât orice poate fi în sufletul acestei Lumi,

.....
Te rog să mă ierți.

Dincolo de orice vorbă

Arată-mi cum pot să îngenunchez,
În fața simțirii tale,
Și să înțeleg de ce viaștea apa vieții,
În dorința mea de a-mi afla liniștea în moarte,
Știind că nimeni și nimic nu ne-ar putea despărți,
Decât tocmai pasiunea de a ne ține de mâna,
Propriei noastre Existențe,
Care ar muri fără de săruturile noastre,
Ce par pierdute dinainte de orice lume.

Să-mi spui dincolo de orice vorbă,
Cum totul nu e nimic mai mult decât,
Un fum care se ridică în cuvintele simțirii,
Ce se vor statui la colțul străzii vieții mele,
Sau poate că ești chiar tu,
Frumusețea visătoare ce doarme în liniștea mormântală,
A Dorului din mine.

Înțelege-mă peste înțeles și crede-mă peste crez,
Că doar istoria mea și a ta,
Poate să ne cuprindă în brațele unui Destin,
Oricât de imposibilă ar fi iubirea noastră,
Chiar și atunci când toamna spulberă sentimente de carton,
Iar străzile devin pline de rugina amintirilor,
Dusă spre nicăieri de ploile deșertăciunii,
Când stolurile cuvintelor ușoare merg spre zărilor,
Unor sentimente ce par a nici nu se fi născut,
În tot acest timp,
Vreau sa-ți spun cât de mult te iubesc,

În ploaia lacrimilor ce udă cartonul ieftin al Lumii,
Pentru totdeauna,
În cuvintele de plumb ale durerii,
De a ne revedea,
Dincoace de orice altă lume,
Dincolo de orice alt paradis,
Departe în zarea din noi.
În care să ne îmbrățișăm,
Sfidând orice eternitate,
Fiindcă ceea ce simțim este peste Tot și Toate,
Iubire și nimic mai mult.

Fiindcă vreau să-ți spun

Fiindcă vreau să-ți spun ,
Mai mult decât orice gând sau privire,
Atât de mult încât încerc s-adun,
Toate istoriile de iubire sau fericire,
Dar nici una dintre ele,
Nu mă pot face să mă supun,
Luptelor trecute, frumoase sau grele,
Cum nici una nu-mi reprezintă,
Sufletul meu revenit dintr-un trecut străbun,
Ce vrea să-ți spună ,
Cât de mult te iubesc.

Fiindcă vreau să-ți spun,
Dar nu mă lasă să o fac,
Tocmai Cuvintele ce vor să tac,
Și care mi-au dat ,
Încă de la naștere să îmbrac,
Cămașa morții spre a putea iubi,
În această lume, privirea ta,
Ce plouă peste sufletul meu secăt,
Cu apa eternității.

Fiindcă vreau să-ți spun ,
Cum numai îngerii iubirii vor,
Să-i exprime în psalmii lor,
Cât de mult îl iubesc pe Dumnezeu,
Dar toamna acestui Destin,

Îmi spune că toate gândurile și cuvintele,
Privirile,săruturile,
Au ruginit și s-au desprins,
Din copacul iubirii noastre,
Ce ar vrea să intre în iarnă,
Unde toate acestea vor îngheța.
De aceea iubirea mea cea mare,
Nu mai pot să-ți spun.....
Nimic.....

Pentru tine

Cât de departe se pierd,
Valurile de sânge sătule de atât de mult cer,
Ce pulsează la tâmplele iubirii noastre,
În zărilor brăzdate de corăbiile amintirilor,
Ce mai naufragiază câteodată,
Pierdute în sentimente ieftine,
De aceea caut un țarm,
Al mării iubiri a vieții mele,
Pentru tine.

Cât de aproape,
Pot fi simțămintele noastre,
Atunci când sunt spălate,
Cu roua șoptelor,
Ce strigă în tăcerea gândurilor,
Cât de mult te vor.

Doar noaptea întâmplărilor,
Vine cu răceala imposibilului,
Sărut al morții sentimentale.

De aceea am fost azi singur de mine,
În parcul dragostei noastre,
Vrând să-mi așez lacrimile obosite,
Pe buturuga a ceea ce a mai rămas,
Din pomul cândva falnic al iubirii,

Pe care am stat sărutându-ne,
În pasiunea eternă a momentului,
Prin care vom ști,
Chiar și dincolo de steaua,
În care ne vom pierde pentru totdeauna,
Cât de mult ne-am iubit,
Tocmai pentru a afla dacă Destinul,
A avut sau nu noroc cu noi,
La loteria absurdului,
Unde se joacă atât de adesea piesele vieților,
Printre care și a noastră,
Unde prin puzderia de actori,
Prezenți pe scenele vieților noastre,
Care și-au făcut jocul,
Mai mult sau mai puțin inspirat,
Ai rămas doar tu în rolul principal,
Încât până și Destinul a înțeles,
De ce întreaga istorie a vieții mele,
Este scrisă de Dumnezeu,
Pentru tine.

Să știi că n-am să vin

Nu..... n-aș putea să-ți spun în față niciodată,
De ce m-am rugat atât de des,
La lumina cuvintelor tale,
Și nici de ce te-am sărutat,
Cu patima acestei Lumi,
Atât de pierdută în propriile sale dorințe,
Atunci când te-am privit pe tine.

Să știi că n-am să vin,
La întâlnirea gândurilor cu noi,
Undeva în fața bisericii adevărilor noastre,
Ca să îngenunchem,
Striviți de fiecare cuvânt,
Al trecutului din palmile bătătorite ale sorții,
Unde nici o ghicitoare,
Nu ne-ar putea prezice,
Moartea întâlnirii adevărului din noi.

Pentru că

Pentru că mă gândesc,
La infinitul iubirii ce ne leagă,
Pentru că aş vrea,
Să-l cuprind în brațe și să-l țin,
În lumina dorințelor noastre,
Unde nu vreau să se facă noapte niciodată,
Iar pescărușii viselor noastre să zboare,
Dincolo de orice țărnam al lacrimilor,
Care i-ar putea constrânge,
Să se despartă vreodată,
Fiindcă de fața lui se lovesc neconținut,
Toate depărtările voinței din noi,
Ce ar vrea să alerge liberă de orice gând,
În rochia sa albă de mătase a pasiunii,
Să-și simtă tălpile răcorite de apa vieții,
Adus de fiecare freamăt al oceanului speranțelor din noi,
Care nu poate să înțeleagă,
De ce din propriile sale adâncuri negre,
De ocean parcă uitat de Dumnezeu,
Se nasc ploile lacrimilor,
Aduse de norii cenușii a ce a mai rămas din noi,
Ce vor naște verdele unei alte veri,
Sub soarele unui alt an,
Care nu vor mai fi ale noastre.

Viață și Moarte

Ce mult te vreau câteodată Uitare,
De Tot și de Toate atât în mine cât și în infinitul din tine,
Și nici nu știu dacă Moartea poartă cu adevărat numele tău,
Dar Viața mi-a spus că întotdeauna și negreșit,
De câte ori se pregătește să adoarmă,
Își dezbracă vălul Iluziei și trece în uitare.
Să o cred?

Oare Viața nu visează atunci când doarme?
Chiar dacă visează Uitarea ,
Aceasta nu doarme definitiv,
Viața nu este Moarte.
Moartea nu este somnul Vieții,
Chiar dacă Viața o vede ca fiind Uitare,
Atunci Moartea poate visa la fel ca și Viața,
Propria s-a lume și poate vedea Viața,
Ca fiind Uitare.

Oare cui aparții sărmană Uitare,
De care am atât de multă nevoie acum?
Doar Destinului și atât?
Cum Destinul este fața Lui Dumnezeu văzută de noi,
Prin vălul dens al Iluziei Vieții,
Fiind imaginea reflectată în Oglinda Cunoașterii,
A evenimentului unic și întâmplător care e Dumnezeu.

Astfel numai Dumnezeu este Unicul fericit să poată Uita!

Blestemul lumilor noastre,este că putem privi Uitarea,
Fără să o strângem vreodată în brațele dorințelor noastre,
Nici măcar în Moarte.

Unicul cadou pe care îl face Viața este să ne mintă,
Că în Moarte vom întâlni Uitarea,
Dar e doar o altă Iluzie de a sa și nimic mai mult.

Unica diferență dintre Viață și Moarte sunt visele.
Fiecare își doarme propriul său somn cu vise.
Atunci când se trezește Moartea adoarme Viața și invers,
Dar niciodată nici una și nici cealaltă,
Nu vor avea același program scris de Dumnezeu,
Cu o pană ruptă din aripa unui înger,
Pentru un anumit suflet.

Doar Dumnezeu naște atât Moartea cât și Viața,
Ambele se nasc pentru a muri,
Atunci când se naște Viața moare Moartea,
Iar când moare Viața se naște Moartea.

Ne-am născut într-o lume,
Unde foarte puțini visează frumos,
Alături de Viață.
Majoritatea au coșmaruri dintre cele mai cumplite,
Pe parcursulul somnului înveșmântat cu Iluzia Vieții.
Trăim un vis unde cei care visează roz,
Promit în somnul lor,
Vise la fel de roz sau chiar mult mai colorate,
Celor care se vor mântui acceptând ordinea celor puțini,
Cu vise roz și deșertăciuni la ușile religiilor,
Din ce în ce mai groase,

Pentru a nu fi sparte de visele,
Celor care trebuie mântuiți,
Și visează numai coșmaruri.

Când doarme Viața ne visează pe noi,
De aceea viața noastră e un vis,
În schimb Moartea ne visează pe noi,
Atunci când doarme?
Chiar și atunci visul Morții va fi unul diferit,
Pentru fiecare suflet ce am căutat împlinirea unei Iubiri,
Care nu mai venea în visul Vieții,
Decât foarte rar, iar atunci când o făcea,
Ori era oprit de către Destinul în care vedeam,
Fața Lui Dumnezeu, ori uita până și visul,
De frumusețea unei mari Iubiri.

Dacă viața noastră e un vis al Vieții,
Și Moartea noastră un vis al Morții,
Oare ce fac aceste două atunci când nu dorm?
Conversează la masa norocului?
Sau se desfată cu noi și noi orizonturi,
Regăsite la ruleta aceluiasi Destin,
Care nu ne lăsa pe noi să visăm Iubirea?

Dacă Destinul își face veacul la ruletă,
Înseamnă că Dumnezeu e un jucător?
Nu cred sub nici o formă, e crupier!
El face jocurile și împarte cărțile,
Câștigătoare sau necâștigătoare Vieții,
Unde am auzit că în beția sa sentimentală,
Cheltuie până la ultima Clipă de eternitate a Iubirii,
Din buzunarele ei doldora de astfel de Clipe,
Ce ar fi trebuit date sufletelor chinuite din visele sale,
Dar e pătimașă de jocul oferit de Dumnezeu,
Ce vrea să obțină cât mai multe astfel de Clipe,

Pentru a se îmbogăți și mai mult,
Îndesându-le în punga deșertăciunii,
Ce aproape că dă pe dinafară,
Iar atunci când o face,
Și mai cade câte o astfel de Clipă,
Neobservată de Dumnezeu sau Viață,
Aceasta revine în visele de unde a fost luată,
Și astfel se naște o Mare Iubire,
Primind de fiecare dată sufletele a doi îndrăgostiți,
În eternitatea sa de Clipă.

Cu toate acestea mai sunt multe astfel de Clipe,
Ce nu se mai pot reîntoarce în visele Vieții,
Fiind prea beată de atât de mult Destin,
Primit de la Dumnezeu în timp ce juca cu pasiune,
Privind avidă fiecare nouă carte ce-i cădea,
La masa Deșertăciunii închiriată de Dumnezeu.

Și atunci toate aceste Clipe,
Căzute pe asfaltul rece al suferinței,
Vor fi culese odată cu zorii noilor Zări,
De Moarte, care opusă Vieții nu suportă,
Să-și bată joc de toate aceste Clipe eterne de Mari Iubiri,
Și le primește cu multă dragoste în visele ei,
Sărutându-le fiecare eternitate din ele pentru totdeauna.
De aceea sunt din ce în ce mai multe suflete,
Ce doresc visele pline de eternități ale Morții,
Unde fiecare își găsește propria sa nesfârșire,
Înțelegând că nu Iubirea a fost de vină în visul Vieții,
Ci numai Viața lacomă și bolnavă,
De patima sa pentru norocul unui Destin,
Uitat până și de Dumnezeu,
Unicul ce poate să-și uite până și propria sale riduri.

Sens

Într-un târziu îndepărtat de florile privirii tale,
Ale căror petale se rup încet,
Din sufletul ce vrea să adie a primăvară,
Sfidând orice dorință a toamnei,
De a veșteji chiar și cel mai mic colțișor,
Din privirea ta către mine.

Azi am simțit cum întreaga lume din tine,
Sare plângând în brațele mele,
Suspînând fără să spună un cuvânt,
Fiindcă și Cuvântul tace,
Iar atunci când o face,
Își strigă disperarea din inima sa,
De Cuvânt ce nu poate să înțeleagă,
Niciodată,niciodată,niciodată,
Că poate muri iubita vieții sale,
Pe care o cheamă Sens!

Nu poate accepta,cum el,

Chiar dacă e un simplu cuvânt,
Un oarecare cuvânt din atâtea și atâtea,
Alte și alte cuvinte ce formează,
Populația acestei lumi de cuvinte,
Cu atâtea și atâtea cetățenii,
Unele mai albe altele mai negre, mai gelbene,
Sau de culori nuanțate ale speranței sau îndoielii,
Ale răsăritului sau amurgului din atât de multe înțelesuri,
Nu poate crede cum ar putea tocmai el,
Să rămână fără Sens,
Când aceasta i-a dat unicul sens al său de cuvânt,
În toată această viață.
Fiindcă alături de Sens se simțea împlinit,
Trăind ca și cum ar fi fost etern.
Cum poate el un simplu cuvânt,
Să rămână fără sensul său?
Fără eternitatea în care credea și care-l făcea să se simtă,
Deasupra oricărui rege sau regine ale cuvintelor,
Cum ar fi Existența sau Deșertăciunea?
Atunci s-a gândit că cel mai bun lucru,
Este să creadă în Sens și să o urmeze,
Până când Frigul aliat al Toamnei,
Îi va despărți ruginindu-le fiecare în parte,
Propria lor petală.
Deodată s-a curtremurat amintindu-și ,
Că Frigul o poate îngheța pe Sens înaintea lui.
Atunci s-a gândit cum poate fi rupt,
Din floarea propriei sale vieți,
De cuvânt rămas fără Sens a lui?
Vroia să se sinucidă.
A întrebat în dreapta și-n stânga,
Fără să poată primi un răspuns.
Ar fi vrut să o întrebe pe Sens,
Dar o iubea mai mult ca orice pe lumea cuvintelor,
Și nu vroia să o chinuie cu gândurile sale negre,

De cuvânt disperat care presimțea Frigul,
Ce-i va îngheța până și sângele său de cuvânt ,
În venele oricărei propoziții.
De aceea a tăcut până și față de Sens,
Încercând să o uite, chiar dacă aceasta îl întreba mereu,
El tăcea tăcerea vrând să moară murirea.

Sens nu înțelegea cum
Poate muri murirea sau tăcea până și tăcerea,
Cum poate plânge plânsul sau striga strigătul,
Doar lacrimile ei nu putea lăcrima.....

Nu a reușit să o uite pe Sens fiindcă ,
Își uita propriul său sens fără Sens.
Simțea cum Așteptarea aștepta,
Iar Durerea durea,
Îmbrățișarea îmbrățișa,
Fără ca vreuna să aibe un sens în sufletul lui,
De cuvânt ieșit demult din orice frază,
Fiindcă o pierduse pe Sens.

Era același fel de moarte,
Ca și aceea a Frigului în care va îngheța.
Atunci a ales să meargă în parcul amintirilor,
Unde atâtea și atâtea cuvinte s-au regăsit sau s-au pierdut,
Vroia să o vadă pe Sens a lui de cuvânt stând,
Pe banca unde se sărutau uitând de orice frază,
De orice semn de întrebare, exclamare sau punctuație.
Știa că și ea merge acolo stând în singurătatea unei Amintiri,
Căreia ar fi vrut să-i ofere sensul său dar nu era,
Ca și atunci când i l-ar fi oferit numai Lui,
Acelui simplu cuvânt din viața ei de Sens,
Care pentru ea se numea Iubit!

S-au întâlnit în parcul Amintirii,

Și Sens a oftat adânc în brațele sale,
Fiindcă credea în el dându-i astfel viață,
Până când Frigul a venit și petala ei s-a desprins încet,
Iar el a înțeles că nu mai are sens fără Sens,
Că teama de odinioară era fără sens, fiindcă fără Sens,
Își pierduse orice sens și abia acum realiza,
Că murise odată cu Sens,
Având fiecare acea petală unică,
Dată de soartă,
Pentru a o împărți împreună,
Și care nu putea cădea decât o singură dată,
Pentru amândoi.

Și de aceea am mers în parcul acelor cuvinte iubirea mea,
Pentru a te regăsi în suflarea mea,
Și ați săruta lacrimile plânse de atât de mult sens,
Ce m-au readus la viața unicei petale ale noastre,
Ce va cădea în toamna deșertăciunii,
Doar o singură dată pentru amândoi,
Regăsindu-ne ambii în același cuvânt,
Cu nume de Moarte.

Crengi

Te iubesc și sunt legat de tine,
Prin ramura destinului meu,
Pe care plouă sau ninge câteodată,
Cu întrebări sau acel fior al dragostei,
Ce nu vrea să înghețe în gerul,
Unor gânduri spuse aiurea,
La nervii viscolului,
Depart de sufletele noastre,
Ce nu vor să le înghețe sentimentele ,
De crengi aflate etern,
În bătaia vântului unor vorbe,
Luate deseori pe sus,
De aerul rece al deșertăciunii,
Și duse spre pustiurile ne iubirii,
Unde nimeni nu poate înțelege,

De ce înmuguresc șoaptele noastre,
Cu noi întâlniri sau căutări de speranțe,
Unde ne îmbrățișăm fiecare,
Eternitatea celuilalt în durerea de a ști,
Că într-o zi vom primi pe ramurile uitării din noi,
Noi și noi fulgi de amintiri înghețate,
Atât de mulți încât până și lacrimile Lui Dumnezeu,
Vor îngheța devenind troiene peste durerea,
De a ne mai atinge vreodată,
În această lume atât de rece,
A cărei sentimente iernează mereu pentru noi,
Viscolind cu regretul de a mai trăi,
Despărțiți în noaptea ce nu ne lasă,
Să avem grijă unul de altul,
La sânul unei iubiri imposibile,
Care niciodată nu va alăpta un nou Destin,
Fiindcă ne-am născut sub zodia deșertăciunii,
Unde până și ghicitoarele clipelor noastre,
Se întorc cu fața luminii întunericului,
Atunci când văd nevăzutul din noi,
Pentru a lăsa noaptea adâncă și tristă,
A dorințelor, îmbrățișărilor, privirilor,
Sau a cununii mâinilor ce se vor atinse și îmbrățișate,
Ce stau atât de singure la fiecare amurg,
Al unor gânduri ce se vor apuse,
De morala acestei lumi ce se vrea perfectă,
Fiindcă crede cu strășnicie în Iluzie!
De aceea dragostea mea vino în Destin,
Să primim cu ramurile noastre,
Fiecare ploaie sau ninsoare a bârfelor,
Ce vor pulsa sângele vorbelor acestei lumi,
Prin inimile cuvintelor înghețate și uitate,
De buzele noastre care au îngenuncheat,
În fața unui sărut de fum,
Dus aiurea de deșertăciunea acestei Existențe,

Pe care l-am fi dorit etern,
Dar am mers în cimitirul privirilor noastre,
Unde am înțeles că doar nimicul contează,
Iar acestea erau un simplu mormânt al unui crez,
Despre care mi-ai spus că a murit ca prostul,
La revoluția nimicniciei din noi,
Unde atâtea și atâtea alte crezuri,
Au vrut cu adevărat să înțeleagă,
Că în deșertăciune trebuie să accepți minciuna,
Ca fiind un adevăr universal valabil.
De aceea dragostea mea,
Te rog înțelege-mă că ramurile noastre vor deveni într-o zi,
Atât de grele încât nu vor mai putea,
Bate în fereastra sufletelor care ne dorim,
Prin care ne simțim,ne vedem,comunicăm,
Ce va deveni într-o zi o simplă sticlă spartă,
În mii de cioburi ale sentimentelor iubirii din noi,
Luata de mătura impersonală și fără inimă,
A Destinului,sătul să ne mai privească,
În nebunia noastră de iubiți.
Cum mai putem crede în iubire,
Când ramurile falnicei noastre crengi de altădată,
Sunt spulberate de vântul morții,
Pe țărâna rece a iernii uitării,
De unde vor fi luate în ghearele păsării vieții,
Spre a-și face un nou cuib al Destinului,
Unde să se nască noii pui ai unor clipe,
Ce vor cunoaște iluzia suferinței acestui vis,
Cu nume de viață.

Tatăl Nostru

Să fie Viața un vis pentru sfinții murilor asudați,
ai bisericilor din noi?

Unde să ne rugăm Iubirii,
cu genunchii roși ai sentimentelor din noi,
Pentru a primi binecuvântarea Morții,
În apa tulbure a Vieții scursă,
Peste soarta fiecăruia dintre noi,
spre a fi spălată de atât de mult păcat,
Primit în dar de la visul Lui Dumnezeu,
Ce a gândit Cuvântul pentru noi,
Printre atâtea și atâtea alte Cuvinte,
Unele mai peticite, altele mai ajunse,
Dar parcă nici unele atât de absurde,
Precum suntem noi într-un singur Vis,

Acela de a ști Lumea,
De a o vedea ca o minune,
Și nu ca o prostituată în bordelul Existenței,
Unde se zvârcolește în mocirla propriei sale istorii,
Zugrăvită în imagini poleite cu aurul păcatului,
De A FI,
O greșeală a unei alte greșeli a greșelii Lui Dumnezeu,
De a ne fi dat păcatul și a ne fi făcut păcătoși,
Când putea face această lume curată,
Unde nimeni să nu poată ști ce e greșeala.
Nu trebuia murdărită astfel apa acestei Vieți,
Însetate de atât de mult sânge nevinovat,
Nenăscut încă,
Care va cunoaște într-o zi farmecele înveninate ale Lumii,
Devenind vinovat prin propria sa naștere,
De nenăscut încă.
A ȘTI este un mare păcat pentru Dumnezeu,
Fiindcă doar știind suntem conștienți de Lume și Păcatul ei.
Atunci Dumnezeu ne-a dat cunoașterea,
Învelind în hârtia frazelor sale și Păcatul.
Nu putem cunoaște fără binele izvorât din roua privirilor,
Sau răul ce ninge în gânduri tulburi,
Peste părul încărunțit de uitare al iubirilor,
Ce s-au născut pentru a ști,
Că vor avea de ros genunchii propriilor sentimente,
Pe piatra rece a rugăciunii neputincioase,
În fața Atotputinciosului de a greși până și cu păcatul,
Dat acestor genunchi spre mântuirea privirii,
Ce admiră durerea și suferința drept salvare,
De opera Lui Dumnezeu?
Cum ar fi fost dacă Dumnezeu ar fi gândit lumea fără de păcat?
Oare nu a știut ce face,nu a cunoscut Viitorul ?
Și acesta face parte din gândul Său.
Deci știa că va fi înșelat cu Păcatul de Lume!
Altfel înseamnă că era un neputincios,

Ce merită întreaga noastră milă și compasiune,
Fiindcă a încercat cel puțin pentru o clipă să se creadă Dumnezeu!
Întreaga noastră Lume constă în cunoașterea sa.
Dacă nu am ști că este nu ar exista.
Oare câte Lumi nu sunt dar noi nu le cunoaștem?
Sau câte Lumi par că le cunoaștem dar ele nu sunt?
Toate Lumile sunt Iluzii,
Marfa preferată a Lui Dumnezeu,
Vândută nouă pe teigheaua roasă de patimi a Vieții,
Spre a cunoaște grăuntele de nisip al fericirii,
Din oceanul infinit al suferinței.
Aceasta este Lumea gândită astfel de Tine Doamne!
Chiar nu putea fi gândită altfel?
Tatăl Nostru carele ești în ceruri de ce nu ești și pe Pământ!
De ce nu te cobori printre atâția nenorociți și năpăstuiți ai sorții,
Care nu mai au nici clipe să plătească,
Pentru o nouă cârjă a privirii de pe buzele lor reci,
Cu care-și duc traiul în sala de așteptare a Morții salvatoare!
Chiar și acolo ne ameninți Doamne că te vom întâlni?
Tot atât de iubitor și mărinimos,
De plin de dragoste față de genunchii roși?
De ce?
Cum ne ceri nouă unor neștiutori să înțeleagă neînțeleșul,
pustiului ce a fost cândva în Tine,
Spre a pustii fața ridată a acestei Lumi,
Cu atât de multe păcate pe care le știai de dinainte de a fi!
Doar nu ești și Tu Doamne un neștiutor?
Ce este cunoașterea Doamne?
Este ceea ce nu poate fi definit niciodată,
fiindcă nimeni nu știe ce înseamnă a ști,
decât dacă închide ochii și vede întunericul.
Atunci realizează lumina nefericirii acestei Lumi,
Unde un punct este un infinit fiindcă o infinitate de puncte,
Este un cerc, deci un punct, un finit!
Aceasta este cunoașterea noastră Doamne,

Aceea a punctului și a infinitului,
Unde infinitul este finit,iar finitul devine mereu ,
Cel ce va depăși infinitul prin număr!
Poate de aceea îți dorești mai multe puncte,
În care să bată sângele acestei Lumi,
Tocmai fiindcă astfel depășești infinitul din Tine cu noi?
Și ce va fi atunci când mă voi trezi din acest vis?
Voi înțelege că poate fi și Lume fără de greșeli?
Unde bisericile gândurilor să devină niște imense semne de
întrebare?
În Lumea unde sunt biserici este și păcat,
Altfel acestea nu și-ar mai avea rostul.
Ce ar mai face o biserică într-o Lume fără de păcat?
La ce s-ar mai ruga genunchii roși?
Unde este păcat este și durere,
Unde este durere este Viață!
O Lume fără de păcat ar fi o Lume fără de Viață!
Abia acum te înțeleg Doamne,
Fiindcă vreau să trăiesc și astfel vreau cât mai multe biserici,
A căror clopote să bată neîntrerupt,
Lacrimile îndrăgostiților ce vor să spele în Apa Vieții,
Sufletul unui nenăscut pentru a-l boteza,
Cu Păcat,
Durere,
Și Viață!

Zăpada din noi

E atât de multă singurătate,
În dangătul surd și greu al clopotului,
Unei iubiri ce abia se mai târăște,

Pe zăpada albă plină de urmele pașilor,
Unor amintiri ce au călcat-o cândva desculțe,
Încât până și pașii lor au înghețat,
Undeva adânc în inima zăpezii,
Ce a început să plângă înainte de primăvară,
Cu lacrimi de Dumnezeu,
Făurind Apa Vieții,
Spre nașterea noilor Iubiri,
Strigătoare la cerul plumburiu,
Ce vor înțelege că orice sfârșit,
Începe doar cu începutul,
Precum moartea cu nașterea.
Atunci se anunță primăvara, renașterea,
E momentul când zăpezile se pregătesc să plângă,
Știind că vor muri într-un nou început,
Lăsând ca alte și alte troiene să fie călcate de pașii,
Unui Destin mai surd decât dangătul clopotului,
Ce se va topi la fel de repede precum a lăsat urme,
În sufletele fierbinți de albe ale amintirii,
Singura ce poate înțelege că primăvara zăpezilor,
Este numai în toamnă,
Când frunzele oricăror sentimente ruginesc,
Fiind duse de coloritul frazelor autumnale,
Spre nicăieri,
Pentru a lăsa Moartea renașterii zăpezii să ningă,
Cu dorința de a troieni noi săruturi,
Pe buzele gerului năprasnic al amintirilor,
Trecutelor zăpezi aflate în fiecare dintre noi.

Nu am putut niciodată să înțeleg ,
Sufletul trist al zăpezii,
Care se naște în toamna morții și moare în renașterea primăverii,
Cu albul său imaculat ce nu acceptă compromisul,
Față de nici o Urmă,

Oricât de greu sau adânc îl calcă,
Cu pași repezi sau lenți de uitare,
Având tălpile sentimentelor mai mari sau mai mici,
De bocanci duri pregătiți să doboare munții necuvinței,
Sau pantofi cu toc, parfumați și rujați,
Doar cu marca de lux intitulată:”Minciuna Existenței”,
Spre a fi purtați la balul caritabil al Deșertăciunii,
Unde sunt invitați toți potențaii absurdului,
Din noi din fiecare pentru a dona un bănuț,
Imaculatei zăpezi ce nu vrea pentru nimic în lume,
Să-și compromită culoarea,
Și nici gerul adevărului din sufletul său,
Doar pentru a parveni într-atât încât nici primăvara să nu o poată
topi.
Toți știu că zăpada murdară sau acoperită cu mocirla existenței,
Se topește cel mai greu, fiindcă nici Soarele nu o poate arde,
Cu razele sale dornice să încâlzească Apa Vieții,
Într-atât încât să dea naștere Minciunii acestei Lumi,
Unde doar primăvara înseamnă renaștere,
Uitând cu totul de moartea frumoasei zăpezi,
A cărei soartă a fost să se nască în anotimpul Morții,
Iar ursitoarea ei să fie Bruma neliniștii primului frig,
Al săruturilor unei veri pline de iubiri imposibile,
Unde îndrăgostiții căldurii solare ai privirilor,
Vrând să îmbrățișeze absolutul primeau în dar zădărnicia,
Dar și blestemul sufletului verii de a fi trecătoare,
Și atât de nesinceră față de marile iubiri,
Încât multe preferă adevărul sinuciderii,
Spre a merge odată cu vara în lumea de apoi a amintirii,
Uitând cu desăvârșire de zăpezile moarte din ei,
De faptul că Apa Vieții din sufletele lor,
Este trupul frumoasei zăpezi,
Născută din aceleași Lacrimi a Lui Dumnezeu,
Ce au înghețat de fericirea de a ști,
Spre a ninge trupul sufletului ei imaculat,

De regină a adevărului și purității,
Ce va muri în primăvara florilor cuvintelor frumoase,
Ale căror petale se vor ofili fiind la fel de false,
Pe cât de neadevărată este această Lume iluzorie.

Ai să înțelegi

Ai să înțelegi vreodată ce a fost un sărut?
Când vei simți că sunt steaua Destinului tău?
Ce va cădea cu mine,

Mai încolo de tine,
Cu o moarte.

Ai să înțelegi vreodată ce a fost o îmbrățișare?
Fără palmele dorințelor noastre pierdute atunci în amintire?
Fiindcă voi fi,
O floare din părul gândurilor tale,
Ce nu vei dori să veștejească niciodată.

Ai să înțelegi vreodată ce a fost un Cuvânt?
La tălpile căruia am îngenuncheat iubindu-ne?
Acolo unde voi fi țărâna,
Ce-o vei călca cu dragostea neputinței,
De a rămâne Urma mării noastre iubiri,
În lumea deșertăciunii?

Ai să înțelegi vreodată ce a fost când ți-am spus cât te iubesc?
Văzând norii ce nu vor mai fi ai vieții mele?
Ce vor plânge cu lacrimile privirii sfârșite din mine,
Spălând fața inimii tale,
Cu o nouă clipă al unui alt timp,
Fără de mine,
Încercând să te fac să zâmbești.

Nemurire

Înfrigurat,

De atât de mult Viitor,
Ce se naște în trecutul nostru,
Care pierde mereu,
La ruleta Facerii,
Trenul regăsirii,
Din Gara Fericirii,
Rămânând pe un peron al nimănui,
Te aștept pe tine,
Înger de foc al sufletului meu,
Vrând să arzi în privirea unui Timp,
Mai vechi decât Vremea,
Ce pribegește flămândă de iubire,
În oceanul înghețat al Existenței,
Sperând să găsească sub troienele adânci ale Eternității,
Cel puțin câteva clipe de împlinire,
Oricât de puține sau de firave,
Pentru a-și hrăni mântuirea propriului său păcat,
Fiind născută sub zodia deșertăciunii,
Altfel va muri de foame sentimentală,
În albul imaculat al ghețurilor din noi,
Unde până și Orizontul speranțelor noastre,
Se pierde numai în nori glaciali ce ning cu șoapte,
De regret și dorințe răcite și rătăcite,
De atât de multă moarte,
Încât nici o lacrimă a infinitului din noi,
Nu va putea topi nefericirea gerului,
Spre a săpa cu firbințeala ei ,
Morminte pentru fulgii simțirii din noi,
Căzuți pentru totdeauna,
Sub pașii peticiți cu suferință ai Vremii,
După ce au fost purtați de viscolul deznădejzii,
În amintirea unui apus,
Însângerat de sângele iubirii noastre,
Ce nu va mai spăla niciodată cu valurile sale,
Țărmurile inimilor noastre,

Pe nisipul amintirii căruia stă scris,
Și acum: „Te iubesc iubirea mea cea mare”,
Scris ce nu poate fi șters niciodată,
Fiind înghețat pentru Nemurire,
Acolo unde nici sângele nu poate ajunge vreodată,
Fiindcă nu mai există,
Nici un țărnam ce mai poate fi udat,
Cu stropii lacrimilor ce ascund,
Infinitul unei iubiri ce nu se va termina niciodată,
În lacrima timpului său,
Înghețată acum,
Fiind un fulg ce se așterne,
Peste imensitatea glacială a eternității,
Întregindu-i neîntregirea,
Spre a se desărvârși Nemurirea.

Adevărul Absolut e Dumnezeu

Niciodată nu vom putea ști ,
Mai mult decât a știut undeva cândva Dumnezeu,
Precum nu vom putea afla,
Nici o comparație mai absolută decât Adevărul Absolut,
Și ce comparație se poate compara,
Dincolo de Dumnezeu de Adevărul Său,
Precum ce poate fi absolutul superiorului și adevărului?
În toată această dulce durere a Lumii,
Decât Dumnezeul Adevăr?
Dacă nu ar fi Dumnezeu un Adevăr,
Întreaga mizerie a Lumii ar fi adevărată,
Nu am mai trăi Iluzia Vieții ci realitatea,
Devenind noi înșine marele Adevăr,
Sau Marele Adevăr Dumnezeu sau Adevăr Absolut.
Ar însemna că noi putem cunoaște sorocul infinitului,
Care s-a abătut pe strada rău famată a Vremii,
Pentru a-și ospăta iluzoriile ei pofte trupești,
Smulse din sânul îndurerat al Lumii,
De atâția copii ai veninului acestei deșertăciuni,
Care au fost alăptați de aceasta,
Cu norii grei de plumb ai speranțelor,
Ce stau să cadă peste dorințele sufletelor,
Răstignindu-le pe Golgota fiecărei simțiri amăgitoare,
Ce se înfruptă din carnea odioasă și însângerată,
A Istoriei mărețe ale acestei Omeniri,
Care cerșește Vremii o fărâmbă din pâinea Necuvinței,
De a se fi născut sub zodia Belestemului,
De a fi mereu înfometată de trupul nimicitoare Morale,
Ce stă în aceeași mocirlă cu Vremea,
Care se destrăbălează în văzul propriilor sale Clipe,
Cu orice Neadevăr ce se crede unic deci Dumnezeu,
Neștiind că de fapt toată nesfârșirea de Neadevăruri,
Există tocmai datorită unui singur Adevăr,
Care este Dumnezeu.
De aceea Dumnezeu ca unicul Adevăr Absolut,

Se află în toate neadevărurile,
Considerate de Iluzia Vieții drept adevăruri ale unei realități,
Ce zugrăvește Lumea în ansamblul ei debusolat,
Ce se dorește divin și se vrea Adevăr, Realitate și Cuvânt,
Neștiind în toată această infatuare că doar Dumnezeu este
Adevăr, Realitate și Cuvânt,
Iar ea, sârmana Lume, este o imagine ponosită și total distorsionată,
A unui gând al Adevărului Absolut Dumnezeu.

Oare ar putea fi lumea noastră diferită și independentă de noi?
În nici un caz fiindcă lumea noastră este ceea ce cunoaștem a fi
lumea,
Dacă nici unul dintre noi,
Nu am mai cunoaște această lume,
Ea ar dispărea cu totul.
Oare la fel ca și Uitarea?
Ca să uiți ceva trebuie să știi că ai uitat.
Dacă nimeni nici măcar nu va mai ști că a uitat lumea,
Oare ar mai fi fost aceasta vreodată?
Și ce ar mai rămâne în urma neadevărurilor iluzorii ale ei?
În oglinda căroră își farda și admira chipul celor șapte minuni?
Ce altceva decât Dumnezeu Unicul Adevăr Absolut.
Oare ar mai fi Dumnezeu fără această lume pe care o cunoaștem?
Ar mai fi Dumnezeu fără a fi cunoscut de noi?
Sau și acesta ar dispărea ca și Lumea, dincolo de Uitare?
Nu! Dumnezeu nu ar putea dispărea vreodată!
Nici măcar dincolo de uitare,
Fiindcă întreaga Uitare este sufletul părăsit,
De corpurile Neadevărurilor ce s-au crezut,
Dumnezei în această Iluzie a Vieții.
Chiar și când Lumea va dispărea cu desăvârșire,
Sufletul său, adevărata sa esență, Uitarea,
Se va întoarce la Dumnezeu,
Amintindu-I unicul Adevăr Absolut cu privire la Om,
Și anume că Omul este Uitare,

Ce trebuia să-și reamintească propriul său Adevăr Dumnezeu,
Fără a reuși vreodată,
Că sufletul său este Uitare din Uitarea Lui Dumnezeu,
Că oricât de măreț ar fi Dumnezeu,
Nu are voie să accepte Cuvântul Uitare,
În Limbajul Său Pur Universal,
Întocmai pentru a nu mai uita Lumea,
Din sufletele atâtor oameni ce au suferit și trudit,
Încercând să caute perfecțiunea decorând minunile Lumii,
Ca în cele din urmă să înțeleagă,
Că până și aceste minuni sunt uitate de Dumnezeu,
În acest colț de Univers,
Unde deasupra oricărei cunoașteri stă imbatabilă: Moartea.

Iubire stelară

Te caut în singurătatea din mine,
Atât de abătută,
Atunci când plouă cu destinul stelelor căzătoare,
A căror șuvoaie stelare,
Se scurg pe zidurile dorințelor noastre,
Luminându-le calea,
Spre a vedea mai bine,
Igrazia sentimentală din sufletele lor,
Ce stau să se surpe,
Ruinând și mai mult castelul galactic,
Al iubirii noastre.

Și cum pot eu dragostea mea cea mare,
Să văd cum cad,
Într-o tăcere de dincolo de orice strigăt surd al lumii,
Crenel după crenel al unor șoapte spuse cândva,
În paradisul simțirii dintre două promisiuni,
Făcute unei Iubiri,
Și scrise cu sângele speranțelor din noi,
În timp ce îngenuncheam în fața sa,
Afirmând că este eternă,
Că niciodată castelul stelar al sufletului său,
Nu se va ruina,
Fiind la fel de etern,
Precum sunt porțile masive ale Cuvântului,
În care ne-am izolat de orice alt Univers,
Unde nu strălucesc stele ale pasiunii,
De a ne avea mereu alături,
Spre a le împleni,
În părul des al frumuseții privirii tale.

De aceea nu pot să înțeleg,

Cum poți privi, în jos, spre pământul din noi,
Lăsând să-ți cadă stelele eternității din tine,
În șuvoaie triste de lacrimi stelare,
Prelinse pe fața Galaxiei sufletului tău,
Ce nu putea accepta, undeva, cândva,
Că va putea fi brăzdată de ridurile deșertăciunii,
În care să curgă lacrimile amintirilor stelare,
Uitând cu desăvârșire să privească, în sus,
Către bolta stelelor ce au mai rămas din noi,
A căror lumină va sosi strălucind peste milenii,
Și pe acest Pământ ce curge acum,
În sângele nostru cu nume de Viață,
Devenind sângele altor vene pline de pasiune,
Atât de străine nouă,
Ce vor privi propria lor boltă înstelată,
Peste atât de multe alte iubiri ce vor muri,
Reintregind praful stelar al Amintirii.

De aceea te rog dragostea mea,
Nu privi în jos spre Pământul din noi niciodată,
El va fi praf și pulbere,
Dus de vântul deșertăciunii spre nicăieri.
Te rog mai fierbinte decât sufletul oricărei stele,
Privește spre cer,
Unde niciodată șuvoaietele stelare ale iubirii noastre,
Nu pot spăla vreodată murele pline de igrăzie,
A uitării de noi.

Atunci când plouă...

Plouă cu Lumina din noi,
Spălând țărâna pleoapelor,
Ce vor să o închidă,
În Clipa ce aparține Presentului,
Ce se rotește,
Între noapte de durere,
Și zi de fericire,
Fără să înțeleagă,
Că Lumina nu apune niciodată,
Fiindcă nu poate,
Să își schimbe eternitatea,
Propriului său Absolut,
Ce nu închide ochii niciodată,
Atunci când ne privim,
Peste vorbele pustiului din noi,
Duse către norii,
Ce vor să plângă,
Cu o nouă ploaie,
De țărână lichidă,
Numită Apa Vieții,
În dorințele noastre,
De a crede că Viața,
Este un alt Absolut,
Și nicidecum o cale spre Moarte.

A început deja să plouă,
Cu sentimente și iluzii,

Spălându-ne gândurile,
Cu atât de multă viață,
Încât acestea nu mai știu,
Încotro a plecat Lumina din noi,
Oricât de mult am privi norii,
Ce lasă astrul speranțelor zilei,
Să strălucească cu razele mângâierilor,
Și să ne orbească,
Cu atingerile fierbinți,
Ale buzelor noastre îndurerate,
În care fierbe Apa Vieții,
Dând să se evapore,
De atât de mult noi,
În fiecare dintre noi,
Până ce seacă complet,
Din inimile dorințelor,
Al căror sânge,
Devine o amintire,
În care se ascund,
Razele unui astru,
Dintr-o lume unde își făcea loc,
Printre norii fumurii de suferințe,
Și câte o rază de împlinire,
Ce modela,
Cu palmile sale strălucitoare,
Țărâna din noi,
Pe roata Timpului,
Plictisit de atât de multe amfore,
Ce se vor sparge într-o zi,
Devenind nisipul udat,
De oceanul uitării,
Pentru totdeauna,
Spre a nu mai aminti nimănui,
Nici măcar neantului,
Că acel pumn de nisip,

Era trupul unei frumoase amfore,
Făurită de pălmile,
Bătătorite de clipe ale Timpului,
Pe care o țineam în brațe,
Într-un apus însângerat,
De atât de multe cuvinte ce dureau,
Ale căror inimi zvâcneau,
Știind că sângele lor va seca,
Evaporandu-se de atât de multă iubire,
Și dor din privirile noastre,
Ce stăteau îmbrățișate,
Privind bolta înstelată,
Unde fiecare astru era o amintire,
Iar sentimentele noastre erau Viitorul său,
Ce nu a vrut să moară niciodată.

Am înțeles că și atunci,
Când vor seca toate lacrimile vieții din noi,
Când buzele noastre,
Vor fi nisip uitat până și de Uitare,
Va rămâne acest astru al nopții,
Ce va străluci cu moartea sa,
Pentru a primi viață eternă,
Din Lumina iubirii din noi,
Ce îi va modela cu zbuciumul său,
Destinul etern de astru,
Care nu va apune niciodată,
Primenind zorii eternității,
Inundați cu valuri de raze,
Ale sentimentelor Luminii din noi,
Atunci când plouă

Flori de meri

Te privesc cât ești de frumoasă,
Atunci când înflorești în fiecare primăvară,
Printre alte și alte flori de meri,
Ce erau într-o zi ninse în părul dorinței noastre.

Cine ar fi crezut,
Că vor plămădi zăpada rece a unei amintiri,
Dintr-o primăvara când ți-am sărutat,
Până și sufletul speranței tale,
De a fi împreună,
Neștiind cât de otrăvitor,
Putea fi destinul aceluia sărut,
Ce se prelinge acum într-o lacrimă,
Salvând seceta pustiului acestui Present,
Din mine,
Cu durerea surdă a unui strigăt,
Pierdut în singurătatea chipului tău,
De tine,
În moartea care nu vrea,

Pentru nimic în lume,
Să înțeleagă că îl vreau etern,
Peste orice timp sau spații ale deșertăciunii,
Care ne-a despărțit,
Punând între ce a mai rămas din Clipa noastră,
Un gard de cimitir al unor gânduri,
Ce se vor etern iubire,
Oricât de apăsate ar fi de lespedeza speranței mele,
De a te vedea afară din mormântul uitării,
De tine,
Pentru a ne reîntâlni pentru totdeauna,
În eternitatea unei singure lacrimi,
Ce umezește și acum mușchiul verde,
Al privirii tale de dincolo,
De mine,
La care aș vrea să ajung ,
De-ar fi să scormonesc întreaga țărână,
A necuvintelor plânse ale acestei lumi,
Până mi-ar da și sângele iubirii,
Într-un colț de lacrimă al unor unghii,
Ce nu mai vor pentru nimic în lume,
Să mai crească fără,
De tine.

De aceea te rog să mă înțelegi,
De ce mă rog în fiecare seară,
La steaua aceea pierdută,
Din noi,
Care nu va muri niciodată,
Sperând mereu să o regăsim împreună,
Pentru a trece alături,
De tine,
Pragul unde iubirea noastră va deveni eternă.

Aș vrea să-ți mai spun,

Că în fiecare primăvară stropesc,
Cu lacrima speranței de a fi,
Cu tine,
Florile de meri,
Pentru a te privi cât ești de frumoasă,
Atunci când ningi în privirile îndrăgostiților,
Acestor cuvinte de acum,
Pe care nu aș vrea,
Pentru nimic în lumea strigătului surd,
Să le mai aud,
Vreodată,
Fiindu-mi atât de rău,
De tine,
Chiar și printre flori de meri.....

Răceală

As vrea sa ning ,
Peste tine cu săruturi,
Și apoi sa te învelesc,
În mantia iubirii mele,
Pentru a nu răci,
De uitarea acestei lumi,
Care se pierde în abisul din noi,
Mereu mai încolo,
Cu o stație de naștere sau moarte,
Unde nici unul nu vom mai ști,
Dacă a oprit,
Trenul destinului nostru,
Atât de obosit,
De cuvintele roase,
Ale roților împlinirii,
Ce au scrâșnit de atâtea ori,
Din dinții lor metalici,
Ce nu vor să se mai rotească,
Din drumul privirii tale,
Pentru a mai aduce,
Vremea pustiului din noi,
Niciodată...niciodată....nici...odată.

Taina nopții

Te-am visat,
Alergând Destinul ,
Spre nicăieri,
Purtând cununa de trandafiri,
A sufletului tău,
Peste părul albit de frig,
Al iubirii noastre
Ai căror țepi,
Plini de întâmplări,
Te transformau,
Într-un Crist însângerat,
De atât de multe apusuri,
Ale săruturilor acestei Vremi,
Ce traversau alături de noi,
Taina nopții sentimentelor adormite,
De atât de multă viață,
Scursă din cascada zâmbetului tău,
De frumusețe,
Pierdută,
La ruleta deșertăciunii,
Fără de noroc,
Ale acestei Lumi.

Viitor

Un nou soare al altor priviri,
Va străluci irosindu-și razele,
În viitorul cimitirului,
Din sentimentele noastre,
Peste care va ploua cu uitare,
Din norii grei de amurg al unui gând,
Ce va afla că putrezește o Amintire,
Sub țărâna grea de vorbe în vânt,
Și pustiul în cuvânt,
Ce ne va înveșmânta cu mantia regretelor,
De a ne fi lăsat,
La obiectele pierdute ale firii,
Întreaga țărână din noi,
Ce a fost cândva,
Corpurile unor regrete deșarte,
Ce se priveau în oglinda Destinului,
Pentru a place Deșertăciunii,
Uitând cu desăvârșire că sunt clădite,
Din praful venit de nicăieri,
Și dus spre pustiul căilor nimănu,
Născute doar spre a muri,
Cunoscând astfel Timpul,

Pentru totdeauna și negreșit,
Cu întregul său trecut,
Al neîmplinirilor,
Ascuns după perdeaua,
Plină de dorințe în van,
Ale propriului său viitor,
Ce își așterne deșertăciunea,
Neînțelesele sale înțeleșuri,
Peste ceea ce a fost odată,
O mare iubire,
Ce nu ar fi vrut pentru nimic în lume,
Să navigheze într-un viitor al nimănui,
Născut în amurg de împlinire,
Tocmai fiindcă acesta înseamnă timp,
Timpul e trecere,
Iar iubirea nu poate curge niciodată,
În haosul pierderii de noi.

M-ai întrebat cândva ,unde va,
În eternitatea privirii tale,
Cum va fi viitorul,
Atunci când vom fi plecați din noi,
Spre alte galaxii mai primitoare,
Cu fulgii ninși ai iubirii,
Care aici,
Acopereau cu moartea lor,
Asfaltul negru al împlinirii,
Peste imensitatea de urme,
Ce nu mai vor pentru nimic,
În această Lume a norocului uitat,
Să mai calce,
Nici cea mai mică speranță,
Pe care ar fi vrut-o vreodată,
În nemărginirea,
Ce părea copilărească,

Pentru sufletul ticălos și putrezit al Lumii,
Care se parfumează de când o știi,
Doar cu parfumul Morții,
Marca ei favorită,
Cu miros de descompunere,
Ale oricăror împliniri și absoluturi.

Cum va fi viitorul?
Nici acum nu vreau să știu cum a fost,
Devenind trecut,
Încât aș putea să îți spun cum a fost trecutul,
De dinaintea noastră, de după noi,
Atunci când am cunoscut,
Razele unei vieți ce se credea,
Mai eternă decât Cimitirul Eternitatea,
Fiindcă iubea.

Atunci când iubești, orice suflet ai fi,
Te speli în valurile Eternității,
Aflând unicul adevăr pentru care te-ai născut,
În ziua acestui vis dureros,
Cu aștrii care strălucesc în zâmbetul tău,
Pe bolta întunecată a unei Iluzii,
Ce ne-a cerut o chirie prea mare,
Pentru a visa despre deșertăciunea,
Casei pe care să o clădim,
Pe solul sentimentelor noastre,
Ce vor să încălzească până și astrul Zilei,
Spre a adăposti Viitorul,
Într-una din camerele Destinului nostru,
Aflându-ne astfel sensul existenței.

Am muncit din greu la casa iubirii noastre,
Privindu-ne în fiecare seară,
Palmele gândurilor bătătorite,

De atâtea speranțe și vise,
Ce le întreceau până și pe cele ale Lumii.

Când am terminat-o,
Punând și ultima cărămidă,
A viitorului nostru fruct de iubire,
Ce urma să înmugurească,
În primăvara sfinților,
Ce se anunța grăbită,
Alături de stolurile gândurilor noastre,
Care brăzdau orizonturile fericirii,
La fel de roz, ca și pe cele,
Ale Sfinților ce au reușit să iubească,
Poate la fel de mult ca și noi,
Altarul Absolutului,
Ce l-am adus,
În casa sufletelor noastre,
Închinându-ne iubirii în fiecare seară,
Până când am invitat Destinul,
Ce a dorit una din camerele,
Pe care le dădusem Absolutului,
Alungându-l pe acesta din visul nostru,
Într-un amurg în care vroiai să știi ce e viitorul.

Abia acum îți pot răspunde!
Viitorul e un Absolut alungat pentru totdeauna de Destin devenind
Trecut.
De aceea îți înțeleg lacrimile după Absolutul,
Ce a sfârșit la coșul de gunoi al unor Sfinți,
Ce au trecut de partea Destinului,
Având nevoie de o casă,
În care să-și țină altarul,
Fiindcă vroiau să se roage
Uitând că sunt Sfinții iubirii,
Iar sfințenia lor,

Constă tocmai în faptul că au reușit,
Să iubească mai mult decât orice alt muritor.

Zare de carton

De ce să plec,
Aât de departe din mine,
Încât să nu mai observ,
Nici lumina care să răsară,
În cuvintele părăsite ,
Din sala de așteptare a speranței,
Unde mi-aș dori să rămân,
Fiind astfel alături,
De liniile ferate ale palmei tale,
Lângă care vom putea privi,
Trenul vieții noastre,
Care se va depărta încetul cu încetul,
Pierzându-se în zarea de carton,
A acestui vis,

Din care ne vom trezi,
În moarte.

Te văd

Te văd desprinsă,
Din norul unui gând,
Pentru a ploua cu șoapte,
Peste tâmplele viitorului nostru,
Care se va scurge,
Pe fața unor sentimente triste și pustii,
Undeva într-o clipă,
Rece și distantă,
A nimănu.

Te doresc aprinsă,
De flacăra unui destin,
Ce nu va tremura niciodată,
În vântul nepăsării,
Spre a se stinge,
Tocmai atunci când vei uita calea,

Încotro se îndreptau pașii,
Vieții tale rătăcite,
Către Moarte.

Te simt cuprinsă,
În lanțul întâmplării,
De a ne fi întâlnit,
Lângă pleoapele unui gând,
Ce vor să cadă peste privirea inimii tale,
Obosită de atât de multe neînțeleșuri,
Ale pașilor roși de patima Destinului,
Ce nu mai știu ce vor,
Atunci când te întâlnesc,
Pe strada Deșertăciunii,
Beți de uitare.

De aceea iubirea mea cea mare,
Te văd desprinsă,
Te doresc aprinsă,
Te simt cuprinsă,
De amintirea din fiecare strop de moarte,
Căzut din norul simțirii tale,
Spre a spăla fața nemuririi,
Cu mine.

Extaz

Am să trec,
Peste calea gândurilor pietruite,
Cu desfătarea unor clipe,
Ce nu vor să înțeleagă,
Că e ora închiderii unei dorințe,
Desprinse din valurile sângelui nostru,
Ce se lovesc neîncetat de țărmurile,
Măcinate de tristețea părului,
Învălmășit al sentimentelor,
Încărunțit de mugurii noilor primăveri,
Ai Trecerii,
Ce nu va mai reveni niciodată,
La întâlnirea cu iubirea,
Fiind rătăcită,

Prin pustiurile vanității acestei Existențe,
Uitate până și de Dumnezeu,
Care-și privește chipul,
În sufletul ei de frunză,
Desprinsă din arborele Luminii,
Pe care l-a iubit mai mult ca orice,
Dar aceasta a fost să fie fața Lui Dumnezeu,
Ce zâmbește de dincolo,
De frumusețea ei divină de Existență,
Abătută și supusă,
Unui chip pentru care,
Ar da orice să-L poată,
Înțelege măcar odată,
Să știe,
De ce a lăsat Păcatul,
De a ști,
Ce se prelinge din colțul unei lacrimi,
Supusă greșelii,
Ca și orice Apă a Vieții,
Spre a fi măcinată la moara deșertăciunii,
De extazul unor vise erotice,
Ce nu vor să înțeleagă,
Că s-au visat demult,
Mai dinainte de a fi Vremea,
Atunci când au venit,
În gândul Lui Dumnezeu,
Zorii unor vieți ce au o soartă a lor,
Care nu pot învăța niciodată,
Adevăratul sens al Existenței,
Ce râde sau plânge,
În noaptea viselor,
Unde până și zilele dorm etern,
Pentru a-și visa fiecare în parte,
Propriii săi zori.

Dumnezeu

Am luat în pumni țărâna divină a Marelui Gând,
Clădit de Dumnezeu pentru a-și adăposti,
Farmecele Sale neîmplinite atunci când ploua,
Cu uitare peste imensitatea Totului.

Am desfăcut pumnii întrebărilor mele,
Spre a lăsa această țărână să curgă,
Pe obrazul Vieții din mine,
Știind că va lovi într-o zi,
Sicriul întregii mele faceri,
Cu sunetul său surd și rece de țărână,
În cădere liberă de la Dumnezeu,
Aruncată de lopata Existenței,

Fiindcă alt gropar nu a mai găsit Dumnezeu,
La poarta visului,
Atunci când a împărțit înțelepciunea,
Tuturor ce au vrut să înțeleagă Uitarea,
Fiind înfomețați de dorința Amăgirii,
La poarta cimitirului Creației,
Unde se câștigă clipe bune,
Din cadavrele în putrefacție ale iubirilor,
Înmormântate acolo cu bună știință,
Fiind fețele adevărate a Dumnezeului nostru,
Privite în oglinda Cunoașterii abia atunci,
Când aceasta s-a spart,
Lovindu-se de Neantul rece și nepăsător,
În care se scufunda Dumnezeu,
Înnotând cu întreaga Sa gândire,
Spre a-și lumina calea cu stele,
Și a strânge valurile Absurdului,
La pieptul dorinței Sale de A FI,
Evenimentul Primordial în Tot și în Toate,
Dar și în eternul Tot din spatele Totului.

Atunci L-am întrebat pe Dumnezeu ce este fericirea?
Și mi-a răspuns:”Fericirea este mântuirea fricii de Mine!”
Atunci nu am înțeles cum poate să-I fie Lui Dumnezeu teamă,
Până când am ajuns pe una din pleoapele sale,
Care lăcrimau de suferința neîmplinirii gândului Său,
Fiindcă numai astfel puteau ajunge să plângă de fericire.

Dar amăgirea ce este Doamne?
Atunci Dumnezeul inimii mele,
Mi-a străpuns sufletul,
Cu dorința de a te avea marea mea iubire,
Dar Moartea?
Când am întrebat ce este Moartea,
Lacrima neîmplinirii Lui Dumnezeu,

S-a uscat, fără să-mi spună nimic,
Plecând cu întreaga sa nefericire,
Către nicăieri,
Lăsând liniștea Morții să se roage,
Pentru necuviința de a a-L trece pe Dumnezeu,
În lumea unde nu mai este nevoie de durere,
Și nici de Iluzia Vieții.
Cine ești Tu Doamne?
A întrebat păcatul din Mine,
Și mi-a răspuns:”Străinul din Noi !”

Cuvinte răcite

Sunt atât de bolnav de răceala cuvintelor,

Încât îmi vine să plec dincolo de mine,
Și să nu mai cunosc niciodată,
Acest vis cu nume de viață.

M-aș trata cu vinul uitării,
Dar curge peste clipa ta,
Și te vreau iubire,
Mai mult decât paharul,
Prea plin al morții,
Ce dă pe din,
Afară de noi,
În frigul cimitirului de cuvinte,
Unde am devenit pietre funerare,
Ce zâmbesc unui gard al Destinului.

Undeva într-o toamnă

Mă întorc la iubire să o întreb,
Încotro,
Va bate Soarta,

Vântul pustiului,
Atunci când va întâlni,
Pleoapele inimii tale,
Ce vor închide,
Porțile Viitorului însângerat,
Și înfrânt la bătălia cu Trecutul,
Pe care l-a pierdut pentru totdeauna,
Călărind o geană din dorința ta,
De a-mi zări,
Mantia anintirii,
În care mă înveșmânt,
Cu o moarte,
Mai aproape de sufletul tău,
Pentru a ne împlini,
Credința florilor,
Ce înmuguresc fiecare sărut,
Spălând destinul nostru,
Cu mugurii noilor sentimente,
Atât de dorite de uitarea de noi,
Știind că tot ce e primăvară,
Se va ofili,
În foșnetul amintirilor toamnei,
Când până și greierii eternității,
Se hotărâsc să nu mai cânte aria vieții,
Atât de dorită în palmele prin șanțurile cărora,
Curgea cândva fluviul Destinului din suspinul tau,
Ce nu credeam pentru nimic în lume că va seca,
Undeva într-o toamnă,
Cândva

Sinucidere

Aș vrea să beau întreaga apă a vieții tale,
Până în străfundul deșertăciunii,
Golind suferința hazardului,
De a ne fi întâlnit,
Până la capătul paharului acestei vieți,
Pe care să-l sparg apoi,
De peretele rece al morții,

În cioburile absurdului,
Ce a zăcut mereu în sufletul tău,
De ploaie ce uda moartea,
Luându-mi întregul destin,
Pentru a fi bântuit,
Cu blestemele credinței,
De a fi împreună,
Și nenorocirile nenorocului,
De a fi norocos,
Într-un cimitir al uitării de noi,
Unde până și bârfele amurgului,
Vor scuipa în sânul de verdeață al îngerilor,
Ce nu pot înțelege pentru nimic în lume,
De ce nu vreau să-L văd pe Dumnezeu,
Dus pe aripile lor flămânde,
De iubirea din noi.
Le-am răspuns într-un târziu al fericirii,
Că Dumnezeul meu ești numai tu,
Unicul sens al existenței mele,
Pentru care nu pot fi decât eu.

Este adevărat?

Este adevărat că am văzut puțin amurg?
În lumina unghiilor tale?
Atunci când scormoneai prin sufletul unei amintiri,
Bolnave de mine?
Și că ai mai încercat pe deasupra ,

Să alungi adevărata eternitate a iubirii,
Din tremorul gândului tău,
Ce nu acceptă pentru nimic în lume,
Să ne despărțim?

Este adevărat că ai ascultat pe furiș?
Muzica valurilor în scoica întâlnirii noastre?
Care s-a spart de nisipul nimicniciei,
Acestei lumi pline de haosul,
Orei exacte?
Când pentru nimic în lume ,
Nu ai fi dorit să accepți întârzierea,
Trenului întâlnirii noastre,
Pe peronul împlinirii,
Uitând că te afli în gara Nimănu,
Unde nu mai trage la ramele Timpului,
Mai vechi decât Vreamea,
Nici un tren?

Mama

Mi-aș fi dorit să înțeleg ce înseamnă,
O mamă în această lume,
În care toate drumurile,
Lăcrimează cu o naștere,

A unui suspin prelins,
Pe o pleoapă de reverie,
Ce vrea să îmbrățișeze cât mai mult senin,
Pentru ea.

Aș fi vrut să înțeleg cum a răsărit dorul,
Peste orizontul copilăriei unora,
De a avea o mamă care să le înțeleagă,
Până și moartea cuvintelor,
Născute la ceas de soartă,
Când porțile învierii,
Erau deschise.

Nu pot să te înțeleg niciodată,
De ce nu ai ascultat genunchii îngerilor mei,
Care m-au adus fără să vreau,
În privirea ta ,
Fără să am vre-o vină?

Știi cât de mult mi-aș fi dorit să am o mamă?
Într-o lume unde fiecare suntem clădiți,
Pentru a ne asculta propriul nostru Univers,
Care erai tu și numai tu,
Atunci când aș fi dorit să alerg cu tine,
Peste clipe?

Să-ți mângâi părul albit de atât de multă iubire,
Pe care mi-aș fi dorit să ți-o dăruiesc,
Atunci când steaua mea ar fi simțit răceala,
Iernii de foc a vieții,
Când totul este înghețat,
Pe buzele necuvintelor destinului meu.

Deseori mă întreb dacă mă auzi,

Printre atâția îngeri care te-au înconjurat,
Atunci când mi-ai strigat viața,
Ce nu te va recunoaște,
Niciodată,niciodată,niciodată.....

Cer bolnav

Te aştept până dincolo de orizontul vieţii mele,
Ca să-ţi spun că întregul Cer a căzut pustiit peste inima mea,
Lovindu-se atât de tare de Destin,
Încât nu a mai reuşit să-l țină de mână,
Şi a murit ținut de gândul trist,
De sfârşit de lume,
Al uitării de noi.

Te vreau chiar şi atunci când vei purta pantofii uitării,
Tociţi de atâtea vorbe,
Duse de vântul despărţirii,
Unor flori ai ochilor tăi,
Pe care aş fi vrut să ți le dăruiesc,
De ziua naşterii luminii dintre noi,
Când nici tu nu ştiai ce cauţi în această lume rece,
Unde unica stea erai doar tu,
Pentru întregul timp din mine,
Al nemărginirii.

Te sărut cu o eternitate,
Chiar şi atunci când nu mă vei mai înţelege,
De atât de mulţi nori ai speranţelor,
Ce vor ninge din mine ,
Cu Cerul bolnav de tine,
Încât toţi doctorii Întâmplării,
Nu au reuşit să-l ajute,
Nici măcar cu un sfat,
Dat de întreaga viaţă,
Muririi din mine,
Atunci când va ninge cu amintirea Cerului,
Peste lumina sufletului tău,

Ce nu va apune niciodată,
În iubirea mea ce va traversa,
Moartea.

De aceea,
Te aştept până dincolo de orizontul vieţii mele,
Te vreau chiar şi atunci când vei purta pantofii uitării,
Te sărut cu o eternitate,
Fiind atât de bolnav de tine.

Și dacă

Și dacă m-aș fi născut într-o lume,
Unde steaua noastră nu ar fi cunoscut doar binele și răul,
Aș mai fi simțit ca întregul Univers,
Că aparține doar pașilor tăi?
Peste care calci dorul cu surâsul iubirii noastre,
Fiecare clipă de durere sau fericire?

Și dacă floarea sufletului meu pe care vreau să ți-o dăruiesc,
Nu ar mai fi cunoscut niciodată toamna ofilirii,
Ai fi știut ce înseamnă fiecare zâmbet,
Al luminii din noi,
Petrecut în zorii ce nu pot plânge fără un apus,
Spre a fi înțeleși de Moarte?

Și dacă toți vor ști că ne iubim,
Am putea vreodată regreta nașterea întâlnirii noastre,
Sau uitarea primului vis al unei mângăieri ?
Atunci când nici un strigăt de liniște nu poate fi,
Fără de tăcerea asurzitoare a stelei destinului nostru,
Care răsare și apune spre a se stinge,
În praful deșertăciunii,
Oricărui dat?

Calea iertării

Te rog,
Alege o cale a iubirii noastre,
Ce ar putea duce direct în sufletul tău,
Plin de atâtea întrebări,
Puse de săruturile sentimentelor,
Aprinse de flacăra atingerilor ,
Arzând până și buturuga sorții,
Ce a mai rămas din ramurile speranțelor,
Pe care am stat,
Într-o vară atât de secetoasă ,
De iertări,
Încât nici unul dintre noi,
Nu am fi greșit vreodată,
Nici cu cea mai mică uitare,
În căldura astrului unor cuvinte,
Ce ne ardeau mai mult decât orice pe lume,
Când încercam să găsim calea,
Spre trandafirii primei întâlniri,
Din fața bisericii vieții noastre,
Unde te așteptam fără să știu,
Că mă voi ruga într-o zi ,
La lumina amintirii tale,
Pe care o doresc să-mi arate,
Calea obosită de atât de mult întuneric ,
Înveșmântată cu lacrimile unor întâmplări,
Bolnave de pașii tăi,
Pe care i-am sărutat ultima oară,
Știind că vei călca câteva din bătăile inimii mele,

Pentru mine,
La ceas de Destin,
Iertându-mă.

Bolta copacilor

Amețesc,
Fiind suflet,
Din bolta copacilor,
Care se privește,
În oglinda deșertăciunii,
Confundată mereu cu bolta cerului,
Chiar dacă seninul său,
Nu are rădăcini,
Sub tălpile inimilor noastre,
Și plânge cu lacrimile Lui Dumnezeu,
Plin de norii dorinței de a ne întâlni,
Pentru a ninge,
Cu întâmplarea de a ne fi găsit,
Mai încolo de noi,
Undeva mult mai departe,
De țărnul viselor vieții,
Unde se lovesc valurile nașterii,
Pentru a spăla moartea,
Cu păcatul originar,
Al privirii tale.

Rău de tine

Știi cât de rău îmi e de tine,
Atunci când aud Apa Vieții cum curge,
În cascada Destinului nostru,
Lovindu-se de stâncile amintirii,
Unei mari iubiri ?

Ai să înțelegi vreodată de ce credeam în cuvânt,
Uitându-i mereu fraza în care trăia,
Plin de farmecul privirilor noastre,
În care ne pierdeam fericiți,
Știind că am uitat pentru totdeauna moartea ?

Unde Doamne aş mai putea să te aştept,
Când în inima mea nu mai e loc de prea mult tine?
Atunci vino să ne ascundem în spatele Destinului,
Poate că acolo ne vom putea întâlni,
Privirile pierdute din eternitatea noastră.

Și ce ai să faci atunci iubirea mea?
Ai să înțelegi că suntem mai puțin cu un surâs,
Într-o lume unde fiecare datorăm o moarte,
Unei nașteri a privirilor pe care nu o vom aminti,
Niciodată în uitarea eternității din noi?

Farmec

Te gândesc,
În farmecul unei uitări.
Oare îți mai amintești de clipa,
În care muream împreună,
Cu speranța de a fi alături?
Poți oare fi sufletul privirii mele,
Fără să-i înțelegi lumina venită din sufletul tău,
Răstignit peste clipa noastră,
În dorința de a fi eterni?

Nu înțeleg de ce.....

Nu am înțeles niciodată de ce îmi e dor,
De pașii sufletului tău care m-au călcat,
Într-un târziu de viață,
Ce se credea de neatins în fața morții.

Știai că lumina ta era răsăritul vieții mele?
În cuvântul pustiu și trist al unei despărțiri,
Unde zâmbetul clipei tale,
Devenea viața mea scursă,
Pe valurile unei amintiri,
Răcite de frigul cuvintelor din noi?

De ce?

Scânteie stinsă?

Nu cred că ai putea deveni,
O scânteie stinsă de cuvântul despărțirii,
Pe aripa frântă a Destinului meu,
Atunci când va ploua cu uitare.

Știi la fel de bine ca și mine ,
Că suntem aceeași lacrimă,
Ce nu poate plânge niciodată
În amurgul firii noastre.

Să nu-mi spui vreodată că nu înțelegi,
Fiindcă am să privesc cerul,
Cum își deapănă amintirea ,
Îngerilor care i-au călcat pragul,
Și își spuneau cât te iubesc.

Noi

Cine a reușit să audă cum curge o lacrimă,
Din iubirea noastră,
Pe solul rece al cuvintelor spuse în treacăt,
De Destin, atunci când orizontul clipelor,
Aleargă de noi.

Nimeni nu a reușit să simtă un strigăt,
Ascuns după inima,
Ce nu credea niciodată în moarte,
De atât de mult infinit,
Pierdut în noi.

Să nu spui niciodată: ”te iubesc”,
Fiindcă acesta nu mai poate vorbi,
Mai demult decât vremea,
De când te știam alături de mine,
Într-o moarte din noi.

Iubire și moarte

Atunci când vei simți că nu mai poți,
Cuprinde infinitul,
Cu brațele dorinței,
De a fi împreună,
Indiferent cât de grea ar fi,
Iluzia acestei vieți,
Să mă înveșmânți în visul,
Eternității tale de a fi unicul adevăr,
Ce nu te va părăsi niciodată.

Să știi că am să înțeleg moartea,
Ce nu ne poate despărți ,
Și am să vin pe o aripă de nor,
Mai îndurerată decât poți tu crede,
De atât de mult zbor în inima mea,
Pentru a ploua cu apa amintirii din noi,
Ce sper că nu s-a scurs,
Pe piedestalul deșertăciunii acestei lumi,
Unde voi întâlni doar cimitirul unei iubiri,
Cu lacăt de uitare,
La poarta Destinului.

De aceea te rog înger drag,
Ai încredere deplină în aripile tale,
Care nu se vor frânge niciodată,
Pentru a învăța să zbori,

Peste destinul pasiunii noastre,
Dincolo de orice moarte din noi,
Unde vom întâlni lumina iubirii eterne.

De ziua ta

Nu știi dacă poți să mă crezi,
Dar piatra inimii mele,
Pe care ți-am dăruit-o,
Este o parte din sufletul iubirii,
Ce nu te va părăsi niciodată,
Nici atunci când,
Amintirea acestui vis al vieții,
Va deveni realitate,
În moarte.

Să știi că și atunci va fi mereu,
Numai ziua ta de naștere,
În împlinirea unei lumi,
Numai ale mele,
Care trăiește prin tine,
Și respiră aerul îngerilor,
Atât de fericiți,
Pe vremea sufletului,
Împlinit de atât de mult,
Absolut din noi.

Să știi că atunci,
Când eram împreună și ne iubeam,
Când nu voi mai fi,
Decât o piatră dăruită cândva,

Am să te sărut cu întreaga eternitate din mine,
Peste toate emoțiile acestei lumi,
Fără să înțeleg vreodată,
Că lacrimile trec,
Pe fața sfântului iubirii noastre,
Și rămân infinita iubire,
A eternității din noi.

Infern

Cum aş putea înţelege viaţa fără tine?
Să ştiu că nu te pot lua de mână,
Dincolo de orice existenţă,
Care este absolutul fiinţei noastre?
Să nu pot înţelege,
De ce te sărut peste orice spaţii şi timpi,
În infernul rămas din mine,
Pentru a te avea alături,
De Destinul nostru?

Îmi e dor de dorul tău,
Ascuns în sufletul care-mi zâmbeşte,
Cu dorinţa uitării de sine,
Fiindcă nu va putea fi el însuşi,
Fără de mine şi tine,
În aceeaşi moarte,
Ce nu cred niciodată,
Că ne va despărţi,
Iubirea noastră,
De Destin.

Adio,

Nu pot să înțeleg de ce,
Ninsoarea viselor noastre se topește,
În norii uitării din mine,
Și nici de ce,
Atunci când viscolește cu amintiri,
Spre mine,
Se transformă,
În ninsoarea cuvintelor înghețate,
Pe care le deslușesc,
Mai greu decât vremea,
În care mi-am pierdut urma,
Rămânând departe de inima ta,
Undeva într-o gară părăsită a Destinului,
Despre care îmi spuneai că m-ar cunoaște,
Când vroiam să ne unim norii vieților,
Dorind să cearnă numai ploii repezi de vară,
Îți mai amintești?
Dar de ziua când am trecut înfrigorat,
De alte cuvinte înghețate,
Și te-am întâlnit?
Era strada destinului sufletului tău,
Ce urma să treacă podul,
Unei lungi veri sentimentale.

Și ce pot să-ți spun,
În ninsoarea aceasta de sfârșit de lume a iubirii,
Decât că nu am să mai trec niciodată,
Pe strada gândurilor tale,
Niciodată chiar și neștiut de nimeni,
Nici de Destin,
Nici de fulgii zăpezilor topite,
Mai demult decât vremea,
Pe una din genele amintirii sufletului tău,
Ce vor închide pentru totdeauna,
Eternitatea din răsăritul ochilor tăi,
În inima mea.

De aceea ascultă norii care tac,
Șiroind cu speranțe reci de toamnă,
Ruginite în suflet,
Cum totul devine,
Din ce în ce mai greu și mai apăsător,
Peste mormintele acestei existențe,
Pe care nici măcar groparul clipelor,
Nu mai primește,
Un pahar tare,
Dar al naibii de tare,
De uitare de el,
Atunci când pământul,
Se surpă greu,
Peste sicriul speranțelor,
Săruturilor,
Mângăierilor noastre,
Dintr-o vară,
Cu miros de atât de mult tine,
În inima dragostei mele,
Atunci când te așteptam,
Să servim din cupa iubirii,

Eternitatea.
Care acum dispare,
Sub sunetul surd al pământului din noi,
Ce lovește sicriul a tot ce eram odată,
Suflete.

Încă te-aș mai fi așteptat,
Printre aleile troienite cu amintiri
Ale cimitirului din noi,
Dacă zăpada uitării,
Din cuvintele noastre,
N-ar fi trecut,
Dincolo de numele iubirii,
Scris pe crucea,
Unei întâlniri ruginite,
Acoperit în întregime,
Încât nici zăpada nu-l mai poate citi,
Oricât de mult și-ar dori,
Să-l încălzească cu trupul amintirii sale,
Ce a fost cândva o ploaie de vară,
Ce a spălat cuvintele spuse,
Undeva,cândva...

De aceea îți spun pentru totdeauna,
Adio,
Și îmi doresc din tot sufletul,
Să-ți amintești vreodată,
Numele unei mari iubiri,
Acoperit de zăpada amintirii,
Pentru totdeauna,
Chiar dacă acum e șters,
De parcă n-ar fi fost niciodată.

Știi...

Știi,
Cât adevăr poate înțelege,
Un singur te iubesc?
Într-o lume unde viața,
Este un vis,
Și pescărușii gândurilor,
Zboară peste țărmurile fericirii de a fi,
Știindu-se eterni,
Atunci când iubim.

Știi,
Ce rămâne,
Din pământul din noi?
De ce trăim de parcă am fi eterni?
Încotro ne vom întâlni,
Dacă nu în valurile care lovesc,
Țărmurile unei speranțe,
Unde viitorul îndrăgostit,
Va înota prin spuma de val,
A ceea ce suntem noi azi,
În moarte.

Am întâlnit odată un copac

Am întâlnit odată un copac,
Și era falnic,
Dar era toamnă,
Iar tulpina inimii lui,
Trebuia tăiată,
De atât de mult dor,
Încât nu-l mai putea îndura,
După frunzele unui an,
În care cerul iubirii sale de copac,
Era mai senin ca niciodată.

Știai că în acea iarnă,
Copacului i s-a tăiat tulpina,
Rămânând o buturugă,
Pe care am stat noi sărutându-ne,
Într-o altă vară,
Când seninul cuvintelor,
De atunci,
Se împotmolește,
În dorul sfâșietor de acum,
Știindu-ne propria iubire,
Aceași buturugă,
Pe care vor sta într-o zi,
Alte și alte cuvinte,
Ce-și vor căuta unicul lor sens în iubire,
Dar care nu vor ști,
Că noi am întâlnit odată un copac,

Și era falnic,
Dar era toamnă.....

Cuvântul tău!

Oare poți fi flacăra viselor,
Pe care am încercat să le sting,
Într-o zi de despărțire?
Dar fumul cuvintelor?
Ce simțeam că le pierd printre degetele speranțelor?
Ce imprimau mirosul deșertăciunii unor clipe,
Nerăbdătoare cu istoria unei mari iubiri?

Atunci ce suntem noi?
O istorie pe care nu o cunoaște nici măcar ultimul sărut?
Nu acela de dinainte de a fi noi în zâmbetul clipei,
Ci celălalt al anului în care nu a mai zâmbit nimeni,
Nici măcar Revelionul unui nou sărut,
Peste frumusețea ochilor tăi,
Pierduți în urările sărbătorilor de frig din mine,
Când vine sărbătoarea gerului de a nu mai fi,
Cuvântul tău!
De aceea dragostea mea ești istoria vieții mele,
Atunci când ning cuvintele inimii mele,
Peste amintirea zâmbetului speranței tale,
De a mă fi întâlnit.

Viața mea

Mă întreb uneori,
Unde este viața mea,
Fără să privesc porțile masive,
Ale clipelor,
Ce se închid,
În urma Destinului meu,
Lăsat să creadă,
În eternitatea unei mari iubiri,
Ale acestei lumi?

Este dincolo de mine?

Această viață a compromisului,
Dintre timpul dorului,
Și spațiul lacrimilor?

Chiar și mai departe,
De orice înțeles al meu,
De a fi steaua care se naște,
În amurgul unui vis,
Despre această lume,
Plină de tristețea,
Propriului său soare al privirii,
Din ochii tulburi ai norilor,
Plini de apa vieții,
Ce nu se pot regăsi niciodată,
În trecutul unei amintiri,
Uitate pentru totdeauna,
De moarte.

În zori

Mă trezesc,

Plin de transpirația viselor,

De a fi fost,

Undeva cândva,

Cu tine,

Dar fără de mine,

Într-o lume,

Atât de plină de Destin,

Încât l-a dat pe dinafară,

De noi,

Fiind singuri atât de singuri,

În frigul sentimental,
Al acelei lumi,
Încât ne-am sinucis orice
speranțe,
De a ne mai regăsi vreodată,
Atât de departe eram,
De străini,
De noi înșine,
Încât ne-am dorit,
Să uităm visul acelei vieți,
Pentru totdeauna.

Somn fără de sfârșit

Îmi doresc somnul de peste timpul,

Morții sau vieții mele,

În care să nu simt nimic,

Decât trecerea din mine însumi,

Către tine,

Prin care te simt distinsă și departe,

De visul unei zile,

În care sunt obligat,

Să dorm pentru totdeauna,

Chiar și atunci când va vibra,
Coarda viorii,
Ce nu poate suporta să doarmă,
Atât de mult timp,
Fără ca tu să o învelești,
Cu iubirea Destinului nostru,
De dincolo de orice simțire.

Numai cu iubire

E atât de rece,
În sufletul acestei lumi,
Încât aș vrea să o părăsesc,
Numai în maniera,
Propriului Destin,
Care a crezut undeva cândva,
Înainte de a fi eu,

Că se poate juca,
Cu propria mea lume,
La fel cum ar fi bulgărele de foc,
Al iubirii nestinse vreodată,
De Dumnezeuul unui sărut,
Pierdut în propria sa eternitate.
Într-o iarnă din noi,
Al cărei viscol sentimental,
Se depărta atât de mult,
De privirile noastre,
Încât acestea,
Nu mai aveau ce să topească,
Din tot ce mai avea însemnătate,
Față de cuvântul,
În lumea căruia se ascunde,
Marea iubire.

Acum spun,

Că mă vei înțelege,
Fiindcă cred,
În felul său de a fi,
Al Destinului meu,
La fel de rece cu mine însumi,
Precum este imaginea vieții,
De a fi cea care vrea să plece
Cât mai repede și pentru totdeauna,
Din această lume,
A morții spirituale,
De și din mine,

Cine poate spune,
De ce nu-mi cert Destinul?
Să-l trimit la stâlpul infamiei,
Fiecărei clipe eterne,
Prin care a trecut atât de grăbit ,

De parcă nici una dintre acestea,
Nu ar fi existat?

Cine poate înțelege,
Cum de s-a născut Destinul,
Tocmai în sufletul tulbure,
Al fluviului de lumină,
Care ne leagă unul de altul,
Iubirea mea cea mare?
Și toate astea doar pentru a ști
Cât suntem de eterni,
În lumea fără de timp,
A unei priviri,
Care se hrănește,
Numai cu iubire.

Miracol

Niciodată nu am simțit,

Atât de departe,

Timpul din mine,

Decât atunci când,

Te-am privit pentru prima oară,

Într-o vară sentimentală,

Unde soarele iubirii,
Ne ardea cu razele pasiunii sale,
Sufletele care se întâlneau,
Pentru a sorbi apa vieții,
Ce curgea în valuri înspumate,
Prin șanțurile palmilor noastre,
Care se țineau strâns,
Fiindu-le frică,
Să nu piardă cumva,
Oceanul eternității care le unea,
De dincolo de orice vreme,
De undeva din infinitul,
Marii pasiuni,
Simțită doar de Dumnezeu,
Atunci când a clădit,
Miracolul de a exista,
Iubirea.

Aș vrea să-ți vorbesc

Cât de mult,

Aș vrea să-ți vorbesc,

Să simt lumea,

Fiecărui cuvânt,

Prin care să ne trecem,

Flăcările iubirii noastre,

Aprinzând în fiecare,

Dintre aceste existențe,
Lumina răsăritului,
Marii pasiuni,
De a fi împreună,
Peste eternitatea,
Destinului,
De a fi suflete pereche,
Într-o clipă,
A noastră și numai a noastră,
Pierdută la ruleta Timpului,
Până și de noi înșine.

Început de lume

Ești un miracol,
Al visului de a deveni cuvânt,
Atunci când,
Orizonturile speranțelor se împletesc,
Peste destinul nostru,
De a fi un astru care să răsară,
Peste lumina unei amintiri,
Pe aripile căreia,
Ne căutam de când lumea,
Unul în privirea celuilalt,
Departate de această lume,
Unde eternitățile noastre frământau,
Țărâna din care vom fi fost,
Vii și plini de pasiune,
Sub un soare, care,
Oricât ar fi fost de muritor,
Ne iubea cu razele sale,
Ce îmbrățișau nemurirea,

În săruturile noastre,
De început de lume.

Cine ?

Cine te-ar mai iubi,
Cum numai visele,
Verii noastre sentimentale,
Pot să o facă,
Mai înainte de orice compromis,
Al unui zâmbet sau scuză,
De a nu mai fi tu lumina,
Prin care treceam înfrigurat,
De întunericul acestei vieți,
În cartea amintirii,
Marii noastre iubiri ,
Ce s-a deschis la fila,
Unde nu mai este posibil
Nimic din steaua,
Care ne aducea cu Destinul ei,
Strălucirea de a fi noi,

Poezia în care să locuiască,
Cuvântul ființelor noastre,
În care să ne pierdem,
Pentru totdeauna,
Atât de fericiți de noi înșine,
Încât să uităm definitiv murirea,
Unei gelozii.

Cine te-ar mai iubi,
Atât de mult încât,
Fiecare clipă a vieții tale,
Să devină poemul vieții lui?
Iar tu să-i calci cu privirea,
Fiecare vers despre
Nemurirea găsită în zâmbetul tău,
Mai divin decât vremea,
Ce nu poate înțelege,
Că ești eternitatea sufletului meu,
Pierdută mai demult de infinit,
Din mine,
Atunci când am devenit,
Suflete pereche.

Cine crezi că te-ar iubi,
Privind plin de speranțe,
La soarele iubirii noastre,
Fără să orbească,
De dorul razelor sale,
De a mai fi astrul,
Unei lumi în care ne pierdeam,
Sărutându-ne fiecare privire și zâmbet,
Din infinitul sufletelor noastre,
În care îl regăseam pe Dumnezeu,
În nesfârșitul inimilor,
Ce băteau același ritm,

Al împlinirii de noi înșine?

Cine te-ar mai iubi așa?

Cine?

Suflet de femeie

Aș putea vreodată,
Să înțeleg sufletul unei femei?
Mai aproape decât ceea ce poate fi
Nașterea acestei vieți?
Pentru a se hrăni moartea,
Cu miracolul existenței,
De a fi iubirea,
Pierdută pe caldarâmul,
Fiecărei priviri pierdute,
Pe aripile timpului neiertător,
De atât de mult dor,
Al unor clipe,
Pierdute pentru totdeauna,
În buzunarul peticit,
Al unui surâs,

Uitat.

1. Cuprins

2. Revelion fără tine
3. Destin înghețat
4. Lacrima amintirii
5. Să pleci, să mori, să te desparți
6. Niciodată
7. Pasiune
8. Alături
9. Trecerea dintre ani
10. Regina Florilor
11. Tu ești
12. Spune-mi
13. Zori fără amurg
14. Vară trecută
15. Destin cu tine
16. Singur
17. Te știu, te vreau, te aștept
18. Aripi de înger

19. Pescăruș rătăcit
20. Ochii inimii
21. Împreună
22. Te ador
23. Veste
24. Lumea de apoi
25. Infinit și lacrimă
26. Anotimpurile
27. Îmi e greu fără tine
28. Uitare
29. Dor
30. Sorina Vivien Cerin
31. Te iubesc
32. De ce ești tristă?
33. Rătăcire
34. Gara speranței
35. Amintire
36. Moarte
37. Fericire
38. Destin
39. Păcat
40. Lumea
41. Existența
42. Filosofia
43. Adagio autumnal
44. Adevăr
45. Ochii tăi
46. Chiar și atunci
47. Așteptare
48. Glosă de absurd
49. Viață de amintire
50. Iarnă sentimentală
51. Iartă-mă
52. Dincolo de orice vorbă
53. Fiindcă vreau să-ți spun

54. Pentru tine
55. Să știi că n-am să vin
56. Pentru că
57. Viață și moarte
58. Sens
59. Crengi
60. Tatăl nostru
61. Zăpada din noi
62. Ai să înțelegi
63. Nemurire
64. Adevărul absolut e Dumnezeu
65. Iubire stelară
66. Atunci când plouă
67. Flori de meri
68. Răceală
69. Taina nopții
70. Viitor
71. Zare de carton
72. Te văd
73. Extaz
74. Dumnezeu
75. Cuvinte răcite
76. Undeva într-o toamnă
77. Sinucidere
78. Este adevărat?
79. Mama
80. Cer bolnav
81. Și dacă
82. Calea iertării
83. Bolta copacilor
84. Rău de tine
85. Farmec
86. Nu înțeleg de ce....
87. Scânteie stinsă?
88. Noi

89. Iubire și moarte
90. De ziua ta
91. Infern
92. Adio
93. Știi....
94. Am întâlnit odată un copac
95. Cuvântul tău
96. Viața mea
97. În zori
98. Somn fără de sfârșit
99. Numai cu iubire
100. Miracol
101. Aș vrea să-ți vorbesc
102. Început de lume
103. Cine?
104. Suflet de femeie